



♦ יו"ל ע"י איגוד חבורות החסידים 'לחיותנו' | חנוכה תשפ"ו | גליון 2 ♦

מאות חסידישע מקורבים לרביה"ק מכריזים

החירותנו

ד

"א פשוט'ע מעשה"

הסופר ר' ברוך לב, בסיפור אמיתי מרתק, הפותח פתח אל חיים פשוטים ומאירים של ר' יהודה אחינו היקר.

עמוד 12

"שנה של חיות"

סיקור נרחב והצצה לשלל פעילות ארגון 'לחיותנו', להאיר פני תבל

עמוד 10

"מה עושים אצל

מסיבת חנוכה?"

בהירות בלבטי החיים עם הגה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א

עמוד 6

גליון מיוחד
לרגל שנה
לפעילות ארגון
'לחיותנו'



12
**א פשוט'ע
מעשור**
ברוך לב



6
**שו"ת
עם הרה"ח ר'
שאול
סירוטה**
שליט"א



4
**סוד
הדלקת
נרות
חנוכה**

מזל טוב

לידידינו היקר

הר"ר יעקב עקיבא שישא שליט"א

שותף נאמן

לרגל הולדת בנו למז"ט

יה"ר שזכות הפצת המייענות של רביה"ק
יעמוד שיזכה לרווחת רב תענוג ונחת דקדושה
ממנו ומכל יוצ"ח



יד"ע"י ארזן לחיותנו

לעבן מיט א חיות
איגוד חבורת החסידים המקורבים
לרביה"ק מוהר"ן מברסלב



♦ ♦ ♦

לכל ענייני הארגון, הארות, הערות,
תרומות, וכן לקבלת העלון
יש לפנות במערכת ברסלב

02.580.8321

שלוחה 9K5 [מענה אנשי]

♦ ♦ ♦

© כל הזכויות שמורות
אין להעתיק, לצלם שום דבר בלי
רשות בכתב מהמערכת

♦ ♦ ♦

עיצוב

אליהו & ירושלמי

תמונות:

שאטרסטוק, פריפיק,
מערכת ברסלב,

טייערער חסידישער מקורב! התחבר לאחת מהחבורות והחיה עצמך
להלן חלק מהחבורות המתקיימות ברחבי ארץ הקודש:

עיה"ק עבריה:

מידי שבוע ביום רביעי חבורה
עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א
לפרטים: 0548410191

עיה"ק ירושלים:

כל שבוע יום שני בערב בשעה 8:30
בבית אחד מהחברים בשכונת בית ישראל
לפרטים: 0583202299

בני ברק:

בעז"ה תתחדש החבורה מידי שבוע בליל שיש
עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א,
בבית אחד מהחברים - לפרטים: 0548451471

בית שמש - קרית הרמ"א

מידי שבועיים ביום שלישי בשעה 8:30
בבית אחד מהחברים
לפרטים: 0533163906

חיפה:

מידי שבוע ביום רביעי בשעה 9:00
עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א
בבית אחד החברים - לפרטים: 0527172370

בית שמש - חפציבה

ביום שלישי בערב בשעה 9:00
בביתו של הרה"ח ר' שמעון אליהו ברזין שליט"א,
רחוב בן איש חי 75 - לפרטים: 0527168452

צפת:

מידי שבועיים
בבית אחד החברים
לפרטים: 0583289776

בית שמש - רמה ב

מתקיימת חבורה מידי שבועיים
ביום רביעי בשעה 8:30
לפרטים: 0534191389

ביתר:

מתגבשת שתי חבורות חדשות
לחסידישע מקורבים
לפרטים: 0548409516

בית שמש - רמה ד'

מתגבשת חבורה חדשה
לחסידישע מקורבים.
לפרטים: 0533177462

קביעון כן תהוון בהנהו חבורתא!



דבר הגיליון

גדלנו באור

זכינו להתחנך על אדני החסידות, אור התורה וחביבות המצוות חקוקים בעצמותינו, אורו הבהיר של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע וממשיכי דרכו לדורותיהם האיר נתיבותנו ונשמותינו מניקותנו ועד עתה. חיממנו עצמנו באש החסידות הבוררת זה יותר ממאתיים שנה, אשרינו מה טוב חלקנו. כאשר נעצום עינינו נחזור לשבת מרוממות בצילם של צדיקים ואנשי מעשה, ניזכר ש'נשמת' בוער בלבב אש, בהכנה למצווה בחמימות, בניגוני דביקות המלהיבים את הלב בעת שבת אחים, רוממות עילאה בהתקרב מועדים וזמנים, ועוד כהנה וזמנים ועדנים רבים ומגוונים, בהם זכינו במשך השנים לשאוף בקרבנו רוח דקדושה, ולהאיר את נפשותינו באור מופלא רום מעלה עד בלי די.

מה נשיב לה' כל תגמולהי עלינו.

מה רב חסדו וטובו

בנוסף לאור הנפלא הזה עלינו זכינו להתגדל ולהתחנך משחר טל ילדותינו, נכמרו רחמיו יתברך עלינו להעמידנו בקרן אורה, אור אשר מקורו בנר יחיד ומיוחד, נר המאיר את חשכת הלילה בכל המצבים ובכל המקומות.

מה טוב כאשר עומדים בעת רעוא דרעוין, כאשר כל האוירה מסביב מוקדשת להתעלות ורוממות דקדושה, מתייחדים עם בורא כל עולמים ברוך הוא, משתוקקים וכוספים לא-ל חי. 'צמאה לך נפשי כמה לך בשרי'.

ומה נעים להיזכר ברגשי הלב ורחבות הדעת אשר הוא מנת חלקנו בעידן חג ומועד, כאשר הלב מלא על גדותיו ופתחו לקבל מלוא חפניים שפע דקדושה הנשפע מלעילא, המוח מאיר בבהירות, מכירים ויודעים כי ה' הוא האלקים, לו לבד ראוי לעבוד ואילו לבד יש להתדבק.

אילו היו החיים מאירים תמיד באור יקרות, אילו היו הדרכים תמיד סלולות וישרות, אילו היו הימים תמיד בהירים וזורחי שמש, אולי היינו יכולים להסתפק באור האבוקה המאירה ומרוממת את האדם להתעלות עוד ועוד.

אך לא תמיד האור מאיר. לא תמיד השמש זורחת. לפעמים החמה מסתירה את קרני אורה, ופעמים רבות כל כך אנו מוצאים את עצמינו כעיוורים המגששים באפילה.

אדם שצריך לצאת לדרך באמצע הלילה חושך ענן וערפל, ורוצה לדעת את הדרך הנכונה לאן ללכת ולאן לפנות, לא יועילו לו שום אורות מנצנצים, זה סתם יבלבל אותו. **מה שנחנך לו ביותר זה דווקא פנס קטן, אמנם קטן ולא נוצץ, אבל מאיר וזורח, פנס פשוט שמראה לו את הדרך אשר ילך בה.**

במצבים של לילי טבת הארוכים, למטה מעשרה טפחים, רשות הרבים, חדשי עשו, קליפת יון- חושך על פני תהום, אז לא יועילו את כל האורות העליונים וההרגשים העילאיים, הם אכן אמיתיים ונשגבים, אבל הבן האדם כל כך רחוק מהם, אלפי שנות אור...

שם יש רק דבר אחד שיאיר לנו, דבר קטן, קטן

אמנם אבל מגרש כל החושך.

נר.

נר קטן.

לא מדורה, לא שלהבת, ולא תבעירה.

סך הכל נר. נר המקפץ, שלהבת מרצדת על הפתילה.

נר מאיר.

והנר הקטן הזה מגרש את כל החושך, פותר את כל הבעיות, מתיר את כל הספיקות.

♦

אכן גדלנו באור.

אבל לא תמיד אנחנו באור.

ישנם עוד מצבים בחיים.

מצבים של יאוש, ספיקות, חושך, תאוות, נסיונות, או סתם טירדות חיי היום יום.

אבל גם שם יש אור.

גם שם אפשר להדליק פנס ולהתקדם קדימה.

♦

וכאשר מוצאים את הנר הקטן הזה, נוכחים עד מהרה לדעת, כי הנר המופלא הזה מאיר לא רק במקומות חשוכים ואפלים, הוא מעניק משנה אור ובהירות על כל הזמנים, מאירים וחשוכים, ולמעשה הוא מעניק דרך חיים שלימה, מבט חדש ובהיר על כל מהלך החיים.

תוספת אור השופך אור חדש ובהיר על האור עליו גדלנו!

♦

שנה חלפה, שנה שלימה, שנה שאף אחד לא חלם ואף אחד לא שיער בדעתו מה שיתרחש בה. לפני שנה בדיוק - חנוכה תשפ"ה - נדלק הנר, נר קטן שלא ידענו על כוחו ופלאו, נר שתכליתו להאיר פני תבל. אז נזרעו הזרעים הראשונים של הארגון הנפלא "לחיותינו", הופיע גליון חדש שהביא איתו בשורה חדשה לעולם.

הבשורה שהפכה למהפך.

כן, אף אחד לא חלם, אף אחד לא תיכנן, ואף אחד לא תיאר, אבל המהפך הגיע במלוא העוז. מדובר בכמה אברכים חשובים שבראותם את החסרון הבדידות והצמאון של האברכים המקורבים מחצרות החסידים, הם פשוט לא יכלו לעמוד מנגד והתחילו לעבוד.

נגד עיניהם נצבו המוני המקורבים אשר מצאו את שאהבה נפשם בצילו של המנהיג הרחמן האמיתי, והודות לכך כבר לא מצאו מנוח לנפשם בחממה הטבעית בה גדלו. הם ניסו להתחבר ולהיכנס פנימה ל"חידעו של הרבי", אך נילאו למצוא הפתח.

לשם כך האירו את העולם בגליון החדש "לחיותינו", להביא אלינו את בשורת הגאולה וליתן לנו את הבמה הראויה. ההמשך המופלא היתה ההתכנסות הראשונה מסוגה לכלל המקורבים מבני חצרות החסידים, אלו שזכו להתקרב ולשתות ממי הנחל, אבל עדיין לא מצאו את הדרך לטבול כל גופם במימיו המטהרים. ואם בהתחלה דיברו על חמישים משתתפים, התברר עד מהרה שטעו ובגדול. הגיעו פי שש אברכים ממה שחזו מראש.

ומאז המהפכה מתעצמת ולא עוצרת לרגע.

עוד ועוד אברכי משי, עובדי השם באמת, בעלי

בתים יראי ה', שמחפשים דרך ומסילה לרומם את נפשם ולהאיר את נשמתם בכל תחומי החיים, מתחילים לחיות חיים נצחיים כאן בעולם הזה. לפתוח את הספרים, לקרוא את הגליונות על שלל מדוריו המרתקים, להקשיב לשיעורים ולקיים את העצות הנפלאות. רוצים להידבק באור האורות ולהיכנס פנימה, מקבלים את העוז ואת האומץ לעשות את הצעדים שממנו הם כל כך חוששים.

הארגון עם שלל פעולותיו מכריז כמו מאילין: **טייערער חסידישער מקורב! אתה לא לבד! ישנם עוד רבים וטובים כמוך, מהמקום שלך ומהסגנון שלך, גם הם מחפשים, גם הם מצאו. הבה נתאחד לחיות יחד חיים טובים ומאירים.**

♦

אי אפשר לתאר ולהעלות על גליון את מגוון הפעולות הקדושות של ארגון "לחיותינו" שזכו לפעול בשנה שחלפה. בגליון זה הצגנו על קצה המזלג סקר של הפעילויות המרכזיות שחוללו את המהפך הגדול. אולם את הפעולות האמיתיות, התפילות, המאמצים, והמסירות נפש של העסקנים הנמרצים בכל אתר ואתר, זאת לא ניתן לשרטט על גבי הנייר.

כחלק משרשרת הזהב של העשיות דקדושה אנו זוכים בסיעתא דשמיא מופלאה להוציא לאור את הגליון המורחב שלפניכם, הכולל בתוכו מדורים ומאמרים נפלאים להאיר פני תבל עם אורו של רביה"ק אור האורות הננמ"ח זי"ע.

הגליון כולל בקרבו מאמר מיוחד לחנוכה מאת אחד המשפיעים שליט"א, שאלות ותשובות בהיר מהרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א על עבודת ימי החנוכה. בהמשך הצגנו מכתב אישי שנשלח על ידי אחד החברים שהעלה את הגיוני ורחשי ליבו בגודל התועלת הנפלאה שהוא זוכה להפיק מהחבורות השבועיות בהם הוא משתתף. **מכתב שיאיר בנו את האור מהילך רוחו של מקורב חדש, ויחזק את כולנו להתגבר על כל המניעות ולהיות חלק מחבורת אנשי הצדיק בכל מקום.**

ערכנו סקר קצר על המעמד המרומם "שלהבת האש" בעיה"ת ביתר, וכינוסי הכנה לחנוכה ברחבי הארץ, ורשימות והכנות לקראת השבת התאחדות והתעלות הבעל"ט

כמו כן הבאנו סקר מתומצת על שלל פעולות ארגון "לחיותינו" במעגל השנה שעברה.

ואחרון חביב, סיפורו של ר' ברוך לב - "א פשוט'ע מעשה" - הפותח לנו צוהר פשוט, אמיתי ומרתק, אל חיי האישיים והחרישיים של ר' יהודה אחינו היקר, איש כספים וחשבונות, הזוכה להיטיב את נרות לילותיו וימיו באורו הבהיר של רביה"ק זי"ע.

ובצאתנו נפרוש כפינו אל אבינו שבשמים, עד הנה עזרונו רחמין ולא עזבונו חסדיך ה' אלקינו, וכמו שזכינו לראות בעינינו סיעתא דשמיא למעלה מהמשוער בכל שלבי ייסוד הארגון ופעולתו הנרחבת, כן נזכה הלאה להמשיך להפיץ מעייני החיים חוצה לחיות עם רב, להשקות מצאי חסדיך מנהר היוצא מעדן, להביא את בשורת הגאולה לעוד ועוד חסידים ואנשי מעשה החפצים להתדבק באור החיים לטוב להם כל הימים, לחיותנו כהיום הזה, עדי נזכה בקרוב בהתגלות כבודו יתברך על פני תבל ומלואה בעריכת נר למשיחו בביאת גואלנו במהרה בימינו אמן. ■

סוד הדלקת נרות חנוכה

רק כשאומרים לך
שאתה 'גוי גמור' יכולים
לראות רהיזופי שלך...

לחלק בלתי נפרד מחייהם של רוב אומות העולם...

אך כל זה אינו משפיע על יראי ה' וחושבי שמו, יש להם מטרה אחרת לגמרי בעולם. העם היושב בציון אינו מתחשב בכל חכמת הטבע ההולכת ומתגברת, הוא מתעלה מעל זה ומכריז בגאון: "ה' אלוקינו ה' אחד! אין לנו שייכות עם חכמות אלו! בני א-ל אנחנו העם הנבחר ואין לנו שום קשר ושייכות עם העולם הזה והבליו! נאמנים אנו לתורת אמת אשר נתנה לנו בהר סיני ומינה לא נזוע".

הדבר כמובן מכעיס באופן בלתי מפתיע את ראש הנחש - אנטיכוס, למה הם חושבים שרק הם עיקר קיום העולם, למה שישארו 'פארנטיס' ו'גאוותנים'. מוכרחים לערב אותם בין הגוים, 'ככל הגוים בית ישראל', שיהיו כמו כולם. ובמרומי שנות ג' אלפים ת"ק הוא מנחית עליהם גזירות לעקרו משורשם; כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל, גוזר על שבת - חודש - ומילה. ומונח בזה עומק רשעות; דברים שעם ישראל גאה בהם ומשמר אותם כעם נבחר ומיוחד, אותם הוא רוצה להכחיד ולהעלים.

דמיון עם ישראל לכושיים...

נשים לב שגזירותיו היו על מצוות

הוא עומד מול הנרות הקדושות, נוכח האור הקדוש היורד למטה מעשרה טפחים, סדר הזמירות נתסיימו זה מכבר, שלהבת הנרות מרצדות אל עבר פניו כמו רוצים להאירו באורם הזך, אך ליבו כל עמו. משהו לא נותן לו מחשבות מעיקות מטרידות את מוחו; - מה לי ולאור המופלא הזה? איך אני מחובר לזה? מה הקשר שלי לכל הנס? שרתי 'אנא בכוח' עם ניגון הבעש"ט, אפילו רקדתי 'מזמור שיר חנוכה', אך בכל זאת, מה ה'נרות הקופצות הללו' אומרות לי... מה הם מרמזות לי... איך פך קטן שמן שדלק בנס שמונה ימים והחשמונאים שנצחו היונים וטיהרו את בית מקדשך שייכים אלי היום הזה?!

מלכות יון הרשעה וגרורותיה

שנות ג' אלפים ת"ק לבריאת העולם. מלכות יון הולכת וכובשת עוד ועוד מדינות גדולות וחזקות, בד בבד מתקבלת חכמתה באהדה אצל אומות העולם, 'ספורטה' ו'אתונה' המלמדות ברוב חכמתם שעיקר העיקרים הוא לעשות מהגוף עיקר - נעשה עדכני יותר ויותר, מכניסים 'התרעננות' וחדשנות לעולם הזה ולהבליו. היא הופכת

נר חנוכה מרצד
לנגד עינינו
ומגלה לנו את
האור והנקודה
שאינה נאבדת
לעולם! הנרות
שמוסיפים מידי
יום מאירים
לנו עוד ועוד
נקודות טובות,
אמנם קטנות
אך מאירות
באור גדול! בכל
מצב ובכל זמן
נזכור שאיננו 'בני
כושיים', אנו בני
אברהם יצחק
ויעקב, זרע יעקב
אשר בחר!

רוחות מנשבות למיניהם!

הם נכנסים להיכל ורואים את הפוגרום הנורא שהיוונים השאירו אחריהם, במקום לבכות ולהתייבש הם התחילו לעשות מה שצריך, 'וטהרו מקדשיך' - הם מטהרים את המוח - הוא בית המקדש - מכל חלישות הדעת. ותוך כדי הם מוצאים פך קטן חתום בחותמו של כהן גדול. ומפך קטן שזה שלא היה די אלא ליום אחד, נעשה נס ודלק שמונה ימים, **כי הפך הקטן - הוא 'נקודת היהדות' - שנשאר טמון עמוק עמוק בתוך הלב פנימה, אי אפשר למחוק בשום אופן, וביכלתו להתגבר על כל הטומאות ולדלוק שמונה ימים! למעלה מדרך הטבע!**

כי נקודת היהדות הקטנה הזו מכריזה ואומרת: למרות כל הטומאות ולמרות כל מה שעובר עליך, **אתה בני חביבי! ובאמת אין לך שייכות כלל עם חטא ועוון** (ליקו"מ ז' תנינא), **ועל אף שהתלכלכת בעוונות ופגמים, עדיין אינך גוי!** אי אפשר להשוות אותך לגוי! וכדאמרי אינשי שהתואר 'גוי גמור' יכולים לומר רק על יהודי, כי גוי הוא גוי, ורק ליהודי אפשר להכתירו בתואר 'גוי גמור'... ובזה גופא מונח נקודה זו: יתכן שאתה גוי גמור אבל לא גוי... כי נגד גוי יש לך אלפים ורבות נקודות טובות...

להחשיב את הנקודה וללבה

כשאתה עומד אל מול הנרות הקדושות תדליק את האור 'הנקודה טובה' שמאיר בך ומבדיל אותך מגוי כ: **"על כן המהדרין מדקדיקין ומדליקין נר חנוכה לכל אחד ואחד מבני הבית בפרטיות כדי שישים אל לבו כל או"ו בפרטיות שגם אליו בפרטיות מגיע האור כי באמת הש"י עושה עמו בפרטיות נסים ונפלאות עצומות שזוכה גם הוא שיאיר לו אור התורה והמצוות שהם הנקודות טובות שחוטף בכל יום בפרט מה שזכה להתקרב לצדיק אמת רק שהאור הוא עדיין בבחי' וירא את המקום מרחוק כנ"ל. אבל אף על פי כן האור מאיר לו בשלימות לו לעצמו בפרטיות בתוך תוקף החשך שנלכד בו בבחי' כי אשב בחשך ה' אור לי. שעי"ז הוא זוכה גם כן בכל עת לחטוף טובה הרבה אשר זה תקותו לנצח ועי"ז יכול להתחזק להתעורר משנתו בכל פעם" [ל"ה שלוח הקן ה']**

נר חנוכה' מרצד לנגד עינינו ומגלה לנו את האור והנקודה שאינה נאבדת לעולם! הנרות שמוסיפים מידי יום מאירים לנו עוד ועוד נקודות טובות, **אמנם קטנות אך מאירות באור גדול!** בכל מצב ובכל זמן נזכור שאיננו 'בני כושיים', אנו בני אברהם יצחק ויעקב, זרע יעקב אשר בחר!

כי תיכף כאשר מתחילים להשוות אחד מישראל יהיה מי שיהיה מול אומות העולם, מיד מאירים בו הנקודות טובות במלוא תפארתם!

ודוקא **'ומנותר קנקנים'** קנקן קטן מול הרבה קנקנים שנטמאו ונכחדו, **'נעשה נס לשושנים'** - נס וגדולה המגלה את השושנה בין החוחים. 'אורות' של נקודות טובות שאי אפשר לכתובן בשום אופן שבעולם; **'כי אשב בחושך ה' אור לי'...** ■

המייחדות אותנו לעם נבחר ומובדל מן הגויים. שבת - כל העולם רץ לעבודה ולענייני העולם, ועם ישראל יושב שאנן בביתו ומתייחד עם קונו. גוי ששבת חייב מיתה. הקשר הנצחי שכורתים עם בורא עולם בברית מילה, וקידוש החודש אשר "היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים".

הנביא אומר (עמוס ט, ז) **'הלא כבני כושיים אתם לי'**, והדבר אומר דרשני, היעלה על הדעת שהשי"ת ידמה את בניו אהוביו לבני כושיים, הלא כבר בחר בנו מכל העמים והבטיחנו שלא יעזבונו לעולם ולא יחליף אותנו באומה אחרת לעולם.

אכן, התלמיד הנאמן רבי נתן מגלה לנו בהלכותיו (הלכות ראשית הגז הלכה ד אות ד) את העומק המונח תחת מילים תמוהים אלו. לפעמים כאשר עם ישראל מקלקלים את מעשיהם עד שכמעט אין ניכר מעט במעט הטוב שבהם מעוצם ריבוי הפשעים והקלקולים רחמנא ליצלן, אזי אם השי"ת ילמד עליהם זכות ע"י מעט הטוב שבהם, יתעוררו המקטרגים ח"ו וימצאו כנגד זה אלפים פעמים להפך ח"ו.

"על כן" - מחדד רבי נתן - "ברחמי העצומים הוא בעצמו מהפך הדבר, ומתחיל להשוות ישראל לכל האומות, וזהו הלא כבני כושיים אתם לי בני ישראל, הלא את ישראל העליתי ממצרים ופלשתים מכפתור, ותיכף כשמדמה ומשווה אותם לשאר העכו"ם, בודאי הכל יודו ויאמרו בפה מלא שעדיין יש חילוק רב ונפלא כרחוק מזרח ממערב בין ישראל בין העכו"ם, כי כנגד העכו"ם נמצא תמיד בישראל כמה שערות ונקודות טובות לאלפים ורבות, כי אפילו כשישראל ח"ו בדיוטא התחתונה מאוד, עדיין אפילו הגרוע שבהם מלא מצות כרמון כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין ל"ז) על פסוק 'כפלח הרמון רקתך' שאפילו ריקנים שבין מלאים מצוות כרימון, נמצא שדייקא ע"י שמדמה את ישראל לבני כושיים ולשאר העכו"ם, עי"ז דייקא מלמד עליהם זכות, כי עי"ז נתגלה ומאיר לעין כל הזכות והטוב שבהם, כי כנגד העכו"ם עמך ישראל כולם צדיקים, כי כולנו מניחים טלית ותפילין בכל יום ומתענים ביום הכיפורים וכו' וכו'. נמצא שכונת השי"ת לטובה ושבח גדול לישראל מה שדימה אותם לבני כושיים".

מי לה' אלי - לקבץ נקודות טובות

'יונים נקבצו עלי אזי בימי חשמנים' - הם משוכנעים שהצליחו, הם לכדו ברשתם רבים מבני ישראל, **'ופרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמנים'** - הצליחו לטמא את פך השמן הטהור, את הקדושה והדעת של כלל ישראל, להכניס בהם חכמות רעות, רבים מישראל הלכו שבי אחריהם להתיוון.

מול רוח סערה גדולה כזו קם יהודה המכבי וצועק קבל עם ועולם: **"מי לה' אלי" - אחי היקרים! אל תשכחו שאנחנו העם הנבחר! אנחנו בניו של מקום! ומי שיש לו איזה 'נקודה טובה' שזה בחינת אלוקות ממש** (הלכות השכמת הבוקר הלכה א') **'יצטרף אלי! אמנם מעטים היו אלו שלחמו, אך כוחם חזק ואיתן מול כל**



להחיות עם רב

עם הרב ר'
עזרא
סירוטה
שליט"א

שאלה:

ברוך ה' זכיתי להתקרב לאורו הגדול והנפלא של רביה"ק, קיבלתי הבטה אחרת על העולם ועל התכלית. עתה בהתקרב ימי החנוכה אני יודע כדת מה לעשות, כנהוג בישראל נפגשים יחד בני המשפחה במסיבות חנוכה ומשוחחים על דא ועל הא, ואחר כל האמת שקיבלתי אצל רביה"ק אני מסוגל לדבר ולשמוע כל מיני הבלים של פוליטיקה וכדומה, מבחינתי אני רוצה לישב אצל הנרות ולדבר אל השי"ת ככן אל אביו, לישון מוקדם ולקום חצות או ותיקין, מה חסר לי כל המסיבות, אני מרגיש שהחנוכה שלי יורד לטמיון.

סעודות מצוה רק ע"י שירות ותשבחות

רבי נתן מאריך בהלכות נזיקין (הלכה ה') על מה שכתב הרמ"א שכאשר מזמרים זמירות ושבחים בסעודות שמרבים בחנוכה, זה נעשה סעודת מצוה. כי הוא אכן מצוה לשיר ולרנן בשירות ותשבחות להשי"ת, אך כל זה אינו כאשר הוא נעשה באופן של הוללות שזה היפך מסעודת מצוה וגרוע אף מסעודת רשות. והוא מאריך שם שרוב ישראל הכשרים נוהגים לספר מתוקף הנס שעשה לנו ואיך נמשכו הניסים ועל ידי זה שמחים בשמחה של מצוה וסעודות האלו ואז הוי בודאי סעודות מצוה.

ואכן אם מוכרחים לישב שם, העצה היעוצה הוא לחפש בין בני המשפחה אחד ההולך תמים עם ה', ועמו לדבר ולשוחח בדברי תורה ואגדה. ואם מתאפשר ניתן להציע למארגן או לראש המשפחה להביא איזה בעל דרשן מעניין וכדומה.

עוד יסוד שצריך לדעת הוא, שהשי"ת מעמיד אותנו במקום שרוצה שיעלה נחת רוח לפניו מאתנו בעת ובמצב שאנו נמצאים, לדעת ולהכיר שיש לנו שליחות נפלאה להשלים ולמלא שם. וכמובן לפעול בשום שכל איך להתנהג בכל דבר לא לפגוע ולא לזלזל בשום אדם, אך להשכיל על דבר אמת את הצעד הנכון כדת מה לעשות.

כל רגע מימי החנוכה קודש קדשים

ומה שהשואל מתלונן שכל החנוכה יורד לטמיון חלילה, אין זו אלא טענת הבעל דבר שרוצה ללכדו ברשתו, כי אליבא דאמת כל רגע ורגע מימי החנוכה הוא קודש קדשים ונצח נצחים! שמונת ימי חנוכה שהם ימי הודאה הכוללים - הדלקת הנרות, הלל והודאה, תפילות ולימוד תורה, הכל הוא רווח נצחי של אין סוף ובלי גבול! וברור כשמש שמרויחים אוצרות רבים בימים נעלים אלו. רבי נתן מרחיב בהלכות כלאי בהמה הלכה ד' שצריך למצוא את המרחב שבתוך הצרה, והוא גם ברוחניות, למצוא את המרחב והארת פנים בתוך מה שנראה כהסתר וחושך.

על כל פנים הכלל בזה הוא לראות בכל מצב ובכל מקום שהשי"ת מזמין אותנו, לעשות רצונו באופן הרצוי ביותר, בשוב הדעת ובשמחה, ובכל מצב יש דרך ועצה האיך להתנהג כראוי וכנכון. ■

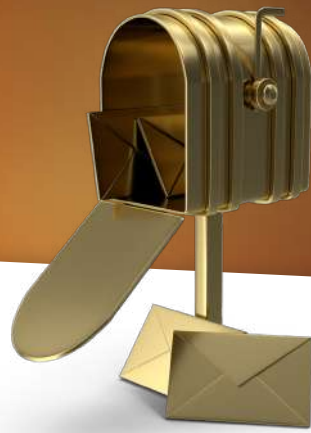
תשובה: הנה בתחילה נחدد כאן ענין אשר רביה"ק הניחו כיסוד להכניס בעבודת השי"ת, והוא הענין של "אחד היה אברהם" (הקדמה לח"ב בליקו"מ). וכלשון קדשו: "על כן כל הרוצה לכנס בעבודת ה', אי אפשר לו לכנס כי אם על ידי בחינה זו, שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחיד בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו כגון אביו ואמו וחונתו ואשתו ובניו וכיוצא, והמניעות שיש משאר בני העולם המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך, וצריך שלא יחוש ולא יסתכל עליהם כלל רק יהיה בחינת אחד היה אברהם כאילו הוא יחיד בעולם".

השליחות שלי אינו תלוי באחרים

אמנם כל המונח בספרי רביה"ק יודע כמה הוא מזהיר על יסודי התורה ומידות טובות, ולכן כמובן שאין הכוונה שהאדם יעזי פניו נגד אביו ואמו או לעורר מדנים בבית חלילה, אלא מונח כאן הבנה עמוקה ויסודית בתכלית האדם בעולם. להפנים שיש לכל אחד שליחות מיוחדת מה שאין בחברו, ואי אפשר שיתלה את שליחותו ויתנהג לפי הסובבים אותו, ועל כן עליו לעשות כל טעדי שבעולם לא להתבלבל ממניעות קטנות וגדולות. זהו הבנה באחריות המוטל עלינו למלא את שליחותנו בעולם. ועל זה אמרו חז"ל מוטב שיקרא שוטה כל ימיו ואל יהא רשע שעה אחת לפני המקום.

ועתה לגופו של ענין. על השואל להתבונן בעיניו מה יהיה באופן הגרוע ביותר אם לא ישתתף במסיבות, באופן הגרוע ביותר ישאלו למה לא הגיע, והוא יכול להשתמט ולומר שלא הרגיש טוב, ומותר להגיד כן, כי כך היא בעצם ההרגשה שלו בהיותו יושב שם. והרי מעשים שבכל יום שאנשים נמנעים מלהשתתף במסיבות כגון אלו מחמת סיבות שונות, ואם מחמת סיבה גשמית מובן חסרונו, כל-שכן כשמדובר בסיבה רוחנית, ובפרט כשמדברים פוליטיק וכו' שבדרך כלל הוא מעורב בדיבורים אסורים למיניהם, והלכה פסוקה היא מהחפץ חיים שאסור לישב בחבורות שמדברים לשון הרע ודברים אסורים. ובספרי מוסר האריכו בגדול העוון הזה. ובשערי תשובה לרבינו יונה שער שלישי מבאר ש"כת" ליציג שאינם מקבלים פני השכינה הם הקובעים עצמם לשיחה בטילה ודברים בטלים תמיד, וב'שמירת הלשון' בשער התבונה פרק י"ג מבואר שאפילו רק לישב בחברתם הוא גם כן איסור גמור.

מכתבים למערכת



בס"ד

אל כבוד העסקנים הנמרצים העוסקים במלאכת הקודש בארגון הנפלא "לחיותנו" הע"י.

כאחד הנמנה על אחת מהחבורות הפזורות מרחבי ארצנו הקדושה, אני מרגיש זכות וחובה להביע בפניכם רחשי לבבי ההומים על הענין הכביר שאתם זוכים לעשות. האמת אומר ולא אכחד, שאם אחד היה אומר לי לפני שנה שבעבור שנה יהיה לי "חיות" בעבודת ה', התלהבות בדברים שבקדושה, ו"פרישקייט" בכל החיי יום יום, הייתי מביט עליו בעיניים מייחלות ועונה אמן מעומק הלב, ובעומק לבי הייתי מתאנח באנחה המשברת לב ונפש. אי... כמה צמאה נפשי וקָמָה בשרי לכך... אך מה אעשה ושאור שבעיסה מעכב...

אם כי אומר את האמת ואודה לה' שזכיתי בשנים האחרונות בחסדי ה' להתקרב למעיינות הנצח ולאור באור החיים בעצותיו העמוקות והנצחיות של רביה"ק אור האורות זי"ע, בהתחלה הרגשתי אורות עילאיים וחיי קיבלו טעם וחיות דקדושה, אמנם ככל שעבר הזמן התחלתי להרגיש התיישנות וכבדות, הרי הבעל דבר אינו שוקט על שמריו, הוא מנסה בכל עת ללכוד את האדם ברשתו, ובפרט ברשת העצלות העצבות והכבדות. כך איך-שהוא הגעתי למצב של לשמור את הסטטוס הקיים ולהמשיך 'לשרוד' כמה שאפשר בתוך מצולות החיים. כמובן שדעת רביה"ק שהאיר בי הפיח בי תמיד זיק של תקווה ומעוז של רצון, לא לאבד את הרצון וההשתוקקות, להתפלל להתבודד ולשאוף ליום שיבוא בו אזכה להתחדש כנשר נעורי.

ואכן ה' האזין לרחשי לבי הגועשים ושלח את הישועה בדמות הארגון הנפלא "לחיותנו" שקם במלוא תפארתו לפני כשנה. אם בתחילה חשבתי שזה "עוד" ארגון של כמה אברכים שחושבים לשנות את העולם, הרי שהתבדיתי. עד מהרה התברר שבסייעתא דשמיא בלתי רגילה מדובר כאן במשהו גדול ואדיר, משהו שמעולם לא קרה לפני.

ואני לא מדבר עכשיו על הגליון הנפלא שיוצא לאור, ולא על הכינוסים המרוממים של כלל המקורבים, אני מדבר דוקא על הפרט שנראה אולי זעיר ולא שומעים עליו כל כך, אך הוא הברית התיכון להחזיק את כל אחד במעוז החיות והתקוה.

המדובר הוא ב"חבורות השבועיות". הרי אין זה סוד שמרוץ החיים ביכלתו להשכיח מן האדם את התכלית הנרצה אשר למענו נברא ונשלח לזה העולם. ואך כאשר

מתעוררים - תיכף ומיד זה נשטף תחת זרם החיים השוטף... אמנם כאשר זוכים ומתיישבים יחד לחבורה שבועית, מדברים ומשוחחים ביראת שמים, שיחת חברים מלבבת וניחוחה, מעלים על נס זכרון עלמא דאתי בנועם וכן, מדברים על התכלית, זה נותן כוח עצום מאין כמוהו!

אני יכול להעיד על עצמי שמאז שנמניתי על החבורה השבועית חזרה הלחלוחית לשוב לחיי! חזרתי לחיות! פשוטו כמשמעו! לחיות את התפילה, לחיות את התורה, לחיות את היראת שמים, וגם - לחיות את חיי היום יום הגשמיים ברוח נעלה ומרוממת!

כמובן שלא כל הזמנים ולא כל העתים שוות, אך גם בזמני שפל וירידות אני יודע שבין חברי החבורה הקרובים אל לבי ומבינים את הילך רוחי, אני יכול להעלות נושאים כאובים ונידונים נידחים, הם לא יסתכלו עלי בעין עקומה ולא יזלזלו בי, אדרבה כולם מגיעים עם אוזן קשבת לשמוע ולהקשיב, לעזור לחזק ולהתחזק יחד באורו הבהיר של רביה"ק זי"ע, המאיר בכל המקומות האפלים והפינות הנידחים.

ומי מדבר כאשר מתקרבים מועדים וזמנים, אם בשנים עברו כבר הייתי די מיואש "להתאחז" בימי חג ומועד, **הרי שכהיום אני ממש "חיי" את הזמנים הקדושים!** יושבים יחד אחים לדעה בחמימות ואהבת חברים ומתמקדים על נקודה מדברי רביה"ק ותלמידו הנאמן, מלבנים ומאירים את החג באור חיות דקדושה, ולאחר הכנה נעלית כזו הימים נראים לגמרי אחרת.

ואליבא דאמת ממש בלתי אפשרי לכתוב ולהעלות על הנייר את התועלת העצומה של החבורות. **מה שאני יכול לומר הוא שהחבורה פשוט מחיה אותי כל פעם מחדש! וכמוני אני מכיר עוד חברים אשר כולם פה אחד מעידים שהחבורה שינה את חייהם לטובה לבלי היכר! הם התחילו לחיות את חייהם באור נעימות דרכי הצדיק ועצותיו הקדושים על כל צעד ושעל!**

ובכן, אני מרגיש חובה להודות לכם על פעלכם הנפלא, והברכה אחת היא שתמשיכו להפיץ מעיינות החיים חוצה, לגלות את הסגולה לעם סגולה בשלל פעולותיכם הברוכות, וברכת ה' תלווה אתכם בכל צעד ושעל, בתוך בריות גופא ונהורא מעליא וכל טוב סלה, ובוודאי שזכות רביה"ק זי"ע יעמוד בעדכם בכל אשר תפנו שתכילו ותצליחו בסייעתא דשמיא מרובה.

החותם בכל חותמי ברכות
(השם שמור במערכת)

רישומי הוד מכינוס "שלהבת האש" בעיר ביתר

מהדברים היסודיים והאיתנים להחזיק את האדם בכל הדברים שבקדושה, וכמו שאמר רביה"ק בעצמו, שעל ידי שנהיה מאוחדים כאיש אחד בלב אחד נזכה להמשיך אותו ולהיות אנשים כשרים באמת.

כמו מאליו נשא הלב את הרגליים והגביהם טפח וטפחיים מעל הקרקע, כל העם מסביב יצאו בריקודין קדישין, אחוזים איש ביד רעהו נתעלו בריקודים נלהבים, ריקודים המבטאים שמחת עולם, ריקודים המבטאים אושר עד ונצחי, ריקודים שאי אפשר לשער בדעת את תוכנם וביטויים האמיתיים, כל חד כפום מה דמשער בליביה, כי כל פה לך יודה על מתנת חייו הנצחיים! יחד כולם שמחים ומודים לבורא עולם ב"ה על מנת חלקם, אף נחלת שפחה עלימו, אשר זכו ליאור באור החיים ולקבל טעם וחיות לחיים נצחיים ואמיתיים!

המעמד המרומם השאיר רושם עז על המשתתפים, אשר לא הספיקו להלל ולשבח על התועלת הרבה שבוודאי יצא מכינוס זה. וכבר בימים אלו מתכוננים בעיר ביתר לקראת ההילולא קדישא של גאון עוזנו מוהרנ"ת זי"ע ליל עשרה בטבת הבעל"ט, לכוון את החבורות ולהתאחד יחד ברב עם, להחיות עם רב לטעום ולהטעים את החפצים בחיים, בשבעה משיבי טעם המשיבים את הנפש ומחיים את הנשמה!

לפרטים נוספים ולהצטרף לגיונו של מלך בחבורות בעיר ניתן לפנות הר"ר שלמה קרפמן הי"ו: 0548409516 ■

ויחדי סגולה, ומרחם עליהם להודיע לכל אחד לפי דרגתו ומעלתו איך יזכה אף הוא לעלות על במתי ארץ בדרכי העבודה.

כמו כן האריכו בענין הגאולה הפרטית של כל אחד ואחד בנפשו ורוחניותו, כאשר כל אחד יכול להעיד על עצמו על השינוי המבורך שנעשה עמו בהתקרבותו לאור הגדול והמופלא. איך כל דבר שבקדושה קיבל חיות וצורה חדשה לאין שיעור וערך! האריכו בנועם בענין עבודת ההתקשרות ובאמירת "הריני מקשר", דברים השווים לכל נפש באופן פרטני ויסודי.

וכמובן העלו על נס על דבר חשיבות קביעות החבורות מידי שבוע, שזה אחד

טעם אחד מחשובי האברכים המקורבים, אשר סחף את הציבור במתק לשונו ובתעברת ליבו הבוער, כאשר תיבל את דבריו ברגשי קודש על כינוס ויסוד החבורות, מעורר וליבב את הלבבות.

במשך המעמד נשמעו דיבורים חמים כגחלי אש מגדולי חשבי אנושי שלומנו

שליט"א כל אחד בשמו הטוב יבורך, אשר העלו בדברים נרגשים בגודל הזמן שאנו נמצאים, כאשר אורו הבהיר של רביה"ק מתפשט באופן של למעלה מדרך הטבע ממש ברחבי תבל, כאשר הצדיק מניח עצמו לאורך ולרוחב ומתעסק עם הפכים הקטנים ואנשים פשוטים כמו עם אנשי מעלה

אם יאמר לכם תושב העיר ביתר שהוא רואה אש בוערת בעיר - תדעו שהוא לא הוזה בהקיץ! "שלהבת האש" שהוצת במוצאי שב"ק פרשת וישלח העל"ט עדיין בוערת ויוקדת בליבות המשתתפים במלוא עוזה.

ביריעה קצרה זו לא נוכל להקיף ולסקר את המעמד המרומם ואת גודל השעה, אך ננסה במילים קצרות לתת טעימה קטנה ממה שהתרחש שם.

בשעה הידועה התאספו עשרות חסידים ואנשי מעשה, אברכי חמד לצד בעלי-בתים יקרים, אשר זכו לאור באור החיים ולהתקרב לאורו של רביה"ק זי"ע מחצרות החסידים. כבר בהתחלה ראו שיש צורך להוסיף מקומות לנוכח הציבור שזרם למקום. הסיבו סביב שולחנות ערוכים לסעודת מלווה מלכה כיד המלך, מלווה בכלי זמר

את המעמד הינחה בטוב



לקראת שבת לכו ונלכה

במשך השבת נזכה לשבת יחד בנעימות לקבל דין מן דין נקודות החבר מכל אחד ואחד מבני החבורות, כידוע דברי רביה"ק שיש בכל אחד מישאל נקודה שאין בחברו, ולהתבשר מדבריהם הנפלאים של גדולי חשובי משפיעי אנ"ש שליט"א אשר ישמיעו דברים חמים כגחלי אש בדרכו ועצותיו של האי זקן דקדושה ההולך לפנינו.

פרטים מדויקים ומוקדי הרשמה יתפרסמו ב"מערכת ברסלב" בקרוב. עכבו אחרי המודעות.

ובחיות דקדושה. להתחדש כנשר נעורינו בעבודת השי"ת להתחמם באשו היוקדת של רביה"ק זי"ע ובאור בהירות עצויותיו הקדושים הנובעים ממעיין החיים.

השבת המרוממת בתקיים בס"ד בשב"ק פרשת שמות הבעל"ט מחוץ ליישוב - באוירה מרוממת ומיוחדת בין אילנות ועשבים במושב קוממיות יצ"ו.



כאשר לראשונה אנו - כלל המקורבים מקרב חצרות קהילות הקודש - מתכוננים ברגשי קודש

ובשלהבת דקדושה להתקבץ ולהתאחד יחד כאיש אחד בלב אחד לשבת

התאחדות והתעלות, בהתרוממות הדעת ורחבות המוחין, שבת

אשר כל שעה וכל רגע ייחקק בזכרוננו לנצח לטובה ולהתחלה חדשה בעבודת השי"ת בהתחדשות

השטח בוער! נשמות מתעוררות; נפשות מיחלות; משתוקקות; עיניים צופיות; וכמו מובן מאליו נשמעת הדרישה הכל-כך מובנת מכלל החסידישע מקורבים, להתאחד ולהתאגד כאחד למשהו מהותי ומשמעותי, משהו שיתן את הטון הנכון למה שקורה בשטח, משהו שיכריז את קול הצדיק בקול רם וברור, משהו שיעניק את האפשרות לנימי הלב לנגן את השיר שיתער לעתיד, השיר הנפלא המתגלה אט אט בינות לאנשי הצדיק.

ואכן אנשי בשורה אנחנו היום - "כי בא אור".

כינוסי הכנה דרבה לחנוכה ברחבי הארץ

נשגבים אליו. חבורות כגון אלו מהוות אלומות אור לעוד רבים וטובים החפצים לטעום מעץ החיים להחיותם ולרוממם, שיצטרפו אף הם למלא דעתם ושכלם בדעת אמת דקדושה להחיותם לתחיה.

להביא עדות חיה מאחד מהאברכים מצפון הארץ, אשר בגילוי לב התבטא: "לראשונה בחיי שאני ניגש לימי החנוכה עם ידיעה על האוצרות הטמונים בימים אלו, אוצרות אשר הם בהישג ידי ממש, אני יודע לקראת מה אני בא ומה אני יכול וצריך לקבל בימים

והתחזקות אשר מקורם טהור מאוצר המנוצר הנובע ממימי הנחל נובע מקור חכמה, המאיר באור מופלא בימי אורה הללו.

כמובן שאין באפשרותנו להעלות במסגרת קצרה זו סיקור על החבורות המרוממות, רק זאת נוכל

לקראת ימי החנוכה התקיימו ברחבי הארץ - מהצפון ועד הדרום - חבורות מרכזיות להתכונן כראוי וכיאות לקראת הימים הנעלים אשר בפתח. בחבורות נשמעו דיבורים בעבודת הימים מפי חשובי משפיעי אנ"ש שליט"א, דיבורי התעוררות



החז

שהפך מחלום ל

אייר

מתכוננים להפי בקרב חסידים ואנו ברוב אהדה בנקודו מדיבורים וגליונ חבורות אברכים בנ שראה "במקרה" א הציץ בו ו... שבוע אברכים בני עליה, ו הרחמן והרופא הגו

תג

הדים רבים ונר בעקבות הבטאון ו חג הפסח, אלפי נחטפו במהירות ו המדורים המושקע וטובים מאלו שעד התפלאו והתענגו ומדוריו המרתקים.

ואם בהתחלה ד הנודע בציבור הח ששת אלפים חוב במשהו הרבה יותר צורב צעיר וכי הקטנים ו



חנ

אי שם על פני כדו חושף את סיפורו המעורבים בסיפור ביררו לעומק את הני טשטשו פרטים מזו

תחילת חודש כסליו תשפ"ה:



כמה אברכים אשר שמו של רביה"ק יקר בעיניהם ומצוקת האברכים החשובים הגיע לאזניהם, החליטו להתאסף יחד ולטכס עצה כדת מה לעשות, איך ניתן להפיץ את האור במידה הראויה. אכן נקודת התורפה הולטת; אין גוף מרכזי וארגון מסודר המאגד תחתיו את כלל החסידים המקורבים לרביה"ק ז"ע. כאשר התהיה היא אם אכן בכך יהיה קל יותר לנתב את הדרך, 'גב' חזק שיתן את המענה הראוי. כי בפשטות עצם קיומו של ארגון כזה כבר מפיל ומשבר חלקים כבדים של 'מניעות המוח' והסביבה - בראותם שהם לא לבד ויש הרבה כמותם.

חודש חשוון תשפ"ה:



עשרות או אפילו מאות "חסידישע אידן" אשר זכו לטעום ממי הנחל ולנשום את האויר הזך והנח בצילו של האי זקן דקדושה, מרגישים שחסר להם "בית", שומעים על כל כך הרבה שזכו להתקרב, אך אין מי שמאגד אותם. אין מי שירים את הכפפות, להוציא אותם מה'זירה' ולסייע להם לעלות בשליבות הסולם העולה בית א-ל.

ימי החנוכה הקדושים תשפ"ה:



החלום מתחיל להתמשש. עלון חדש נוצץ - ראשון מסוגו בקרב אנ"ש - מופיע ויוצא לאור. 'להחיות!' מטרת הגליון ברורה - לבנות 'במה' בסגנון חסידי - באופן שחסידישע מקורבים יתחברו עם רוח הדברים ועם זרם הסגנון החסידי המיוחד, וכמובן על ידי זה להתחיל 'לחיות' חיים נצחיים.



חודש שבט תשפ"ה:



הארגון מתחיל לרקום גידים ועצמות - מתחילים לאסוף 'אברכים חמים' פעילי הקודש - חסידישע יונגלייט להתחיל לעשות למעשה - לקבץ את כלל החסידים המקורבים לרביה"ק ז"ע תחת אוהל אחד. להתחזק ולהתחדש ביתר שאת ועוז בעצותיו רבינו הק', ובכך לראות מי ומי ההולכים. נכנסים וצוללים לעומק המים... עד...

עשרה בטבת יומא דהילולא של מוהרנ"ת ז"ע:



אם כי בתחילה היתה המחשבה שהגליון יהיה 'חד פעמי' (מחמת מניעות המוח והממון), הופתעו העסקנים לגלות איך הצוואה של התלמיד הגדול מתמששת במלוא עוזה. ים של תגובות תודה והודאה והארות התחיל לנבוע מכל הכיוונים... הובן ממילא שהעולם צריכים את זה הרבה יותר ממה שחשבו בהתחלה. לא מדובר פה ביחידים ועשרות, אלא מדובר כאן במאות (ללא גוזמא!), מאות נפשות שוקקות שמחכים ומצפים להתחיל לחיות... מאות נשמות צמאות שרוצות ושואפות שמישהו יתן להם קצת חיות...

העסקנים הנמרצים לא חשבו הרבה; קפצו למים - למימי הנחל נובע מקור חכמה שהזהיר כל כך הרבה על השקת האילנות. בין לבין יצא לאור עלון נוסף. וכך נכנסו יותר לעובי הקורה בקביעות הופעת הגליון מידי שבועיים. שהוא למעשה ה'רוח' חיים של הארגון, שבכך הוא מחבר את כולם תחת קורת גג אחד, לאחד ולאגד כל ה'צמאים' לדבר ה' מקרב חצרות החסידים שפזורים על פני כך הארץ.



חודש אדר תשפ"ה:



החודש שיקבע לזכרון עולם ב'אותיות של זהב' בקרב 'חסידי ברסלב'. מוצאי שב"ק פרצת תצוה: במוצאי מנוחה נוהרים מכל קצוי הארץ מאות חסידישע מקורבים 'מסלתה ומשמנה' למעמד האדיר 'ליחד לבבנו'. מירושלים ובית שמש, בני ברק ואשדוד, הר יונה וטבריה, חיפה צפת ואלעד, ביתר ונתניה ועוד, - כולם נקבצו ובאו לך. כשלוש מאות איש יחדיו הסיבו סביב שולחנות ערוכים



כיד המלך. בלתי אפשרי בעליל לתאר ולו ולהמחיש את האווירה ששררה במקום, את החשמל שהורגש באויר, את רוח הצדיק שנשב במקום...

ונסתפק בתיאור קטן אותו תיאר אברך חשוב שהשתתף בכינוס, בהתחלה מתוך היסוס ובסוף מתוך התלהבות: אם בבואי חשבתי לתומי שכינוס זה 'יעיל' לי, הרי שהתבדיתי! יצאתי מכינוס זה איש אחר לגמרי, מלא חיות וסיפוק, הכינוס 'הפך' אותי מכל וכל, הוא החיה אותי לחיים אחרים לגמרי, רומם והעלה אותי למרומי מרומים, ברצונות וכיסופין, בהתחדשות, בהתחזקות, בדיבוק חברים ובהתקשרות איתנה!

כך נוסד לו הארגון באופן ממוסד - 'לחיותנו' - לעבן מיט א חיות - איגוד חבורות החסידים המקורבים לרביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע א

חזון למציאות...



חודש חשון כסלו תשפ"ו



'אין ברסלב ברענט א פייער' אש ירדה מן השמים ובווערת בשדה קוצים. עשרות חסידישע יונגלייט יוצאים לחדש את ה'אהבה'. מחדשים חבורות בכל ריכוזי הארץ, המונים נכון לעכשיו יותר ממאה אברכים!!! הבאים לשמוע דיבורי רבינו הק', להתחזק ולהתחדש בדרכי הקדושים, לחיות חיים טובים כזה וכבא.

שלהי סיון וחודש תמוז תשפ"ה:



בד בבד עם התפתחות החבורות ההולכות וגדלות מיום ליום ב"ה, התחילו לתכנן את הקיבוץ בראש השנה. לאחר תוכניות חוזרות ונשנות ולאחר מאמצים כבירים ועל אף המניעות הרבות שניצבו על הדרך, סודר אש"ל מיוחד בתוך הקמפוס המפואר של "קריה נאמנה", חבורה של אברכים יקרים אשר חלק גדול מהם זכו בפעם הראשונה להיות בצילו של הרועה הנאמן, חבורה שנהפכה לשם דבר בקרב אלפי השוהים במתחם...



חודשי אייר - סיון תשפ"ה:

ים להפיץ את הגליונות בהפצה נרחבת יותר ידים ואנשי מעשה. ב"ה הגליונות התקבלו ה בנקודות רבות ברחבי הארץ. ים וגליונות לעולם המעשי. מתחילים בהקמת ברכים בכל עיר ועיר. אברך אחד ממרכז הארץ זקרה" את הגליון באחד מבתי הכנסת בעירו, .. שבוע אחר כך הוא כבר נהיה חלק מחבורת י עליה, העוסקים בתורות ועצותיו של המנהיג יופא הגדול. דף אחד יהיה תיקון על הכל!!!

חודש אב תשפ"ה:



כהכנה לראש השנה ולימים הנוראים אורגן נסיעה לקברי צדיקים להתפלל לקראת השנה החדשה. בהתרוממות הרוח נסעו עשרות מקורבים אל עבר גליל העליון, למערת אליהו בחיפה ולאחר קדישא מירון. לאחר מכן נטלו ידיים לסעודת מצוה, ונשמעו דיבורים ממשפיעי אנ"ש שליט"א כהכנה דרבה לקראת ראש השנה.

תג הפסח תשפ"ה:

ימים ונרחבים בקרב אנ"ש חדשים גם ישנים: בטאון הנפלא "החייטנו" שיצא לאור לקראת אלפי העותקים שהופצו ברחבי ארץ הקודש זהירות ונקראו בשקיקה על ידי אלפי הקוראים, המושקעים והמגוונים משכו אליהם גם רבים גלו שעדיין אינם נמנים על אנשי הצדיק, אשר התענגו על הבטאון הנפלא על שלל מאמריו מרתקים.

תחלה חשב העולם שזה עוד 'מעשה' מהסופר יבור החרדי, הרי שהתבדו. בהתחלה הודפסו פים חבורות, אך עד מהרה התברר שמדובר יבה יותר... התגובות נהרו מכל צד ללא הרף, כל צעיר וכל בחור לוהט דיבר על זה, אפילו הילדים הקטנים התאמצו לקרוא את האותיות הקטנות ולנסות לנחש מי הוא זה ואי זה הוא... הדבר עורר ישנים משנתם ורבים התעוררו להתקרב לאורו הבהיר של רביה"ק בשובה ונחת.

חודש ניסן תשפ"ה:

נל פני כדור הארץ. ה'יושב בסתר' הבן האדמו"ר סיפורו בפני העולם. עדיין לא ידעו כל בסיפור כמה הדים יעורר סיפור מופלא זה, רק וק את הפרטים ואימתו את הסיפור על אמינותו, יטים מזהים והורידו את מזגין החג לדפוס.

חודש תשרי תשפ"ו:



החבורה של "לחיותנו" של המקורבים מרחבי ארץ הקודש שנפגשו לראשונה בראש השנה, נהפכה לשם דבר.

בח"י תשרי תשפ"ו - הילולת רבינו הק' זי"ע, התקיימו הילולת רבינו הק' ברחבי ארץ הקודש מטעם 'לחיותנו'. בטבריה בחיפה בירושלים. בבית שמש התקיימה סעודת הילולא מרכזית בבית הגה"ח ר' שמעון אליהו ברין שליט"א. ראינו בחוש קיום ומימוש ההבטחה של 'גמרתי ואגמור' - איך שמתקבצים אברכים רבים כל כך וממקומות מגוונים כל כך. כי כולם באים בלב אחד, לב הכוסף למעיין...

חודש אלול תשפ"ה:



כנס "אש קודש" - הכנה לראש השנה בבית מדרשינו נועם ה'. נשמעו דברים חוצבים להבות מפי גדולי משפיעי אנ"ש שליט"א בגודל מעלת הראש השנה שלו, ואח"כ יצאו בריקודי קודש בהודאה ובתפילה על ראש השנה של רביה"ק העולה על הכל!!!





א פשוט מעשה

”איש כספים וחשבונות אתה. רוב חייר, מסך
וספרות, לא אותיות קודש. כסף, נייעס, זה מה
שאתה אוהב - וגם אוכל, שינה וחלומות. כל זה
לא בדיוק הולך יחד עם ”חצות”, או קיי? אז די
לבלבל את השכל. לעצמך. וכי רביה”ק מציע
לאנשיו לחיות את החיים מתוך
עייפות ותרדמות?”

הַנְּגִינָה הַזֹּאת

נכתבים ומתפרסמים לתועלת בעזהש"ת.

הכל כאן אמיתי לחלוטין לפרטי פרטים. אחר שסיפר הבן, הואיל ר' יהודה להיענות לבקשה ולהשיח בפשטות דברים כהווייתם מתחילתם ועד סופם. הקדיש זמנים להגיה היטב את הנכתב ולדייק בו כל אות. יישר כוחו. תעמוד לו זכות הרבים.

מה יפית ומה נעמת נגינת החיים של רבינו הקדוש - "שהוא תענוג נפלא ועצום מאד לשמע זאת, שכל התענוגים של העולם, כלם כאין ואינם נחשבים, ובטלים לגמרי נגד התענוג הנפלא הזה של הנגינה הזאת".

תשואות חן למספר, אברך צעיר שהתעורר לשתף בדמותו ובאורחותיו של אביו היקר - ר' יהודה שיחי' - החי שנים רבות בדרך רביה"ק כשהוא בינו לבין עצמו בלבד. אמנם אינו מסתתר, גם יש עמו חבר לדבר יחד ביראת שמים - אולם מטבעו עושה את עיקרי חייו הפנימיים רק בינו לקונו, ובעצם עדיין חי כך עד היום.

מן הסתם לא היו עניניו של ר' יהודה נודעים לבריות לעולם. לא עלתה על דעתו לדבר אי-פעם ברבים על אודות חייו. שש ושמח שככה לו בעולמו, זה מעשה שלו ולמה ידבר עם אחרים. אלא ש"פרא מזכה אבא" וב"ה ניאות להכניע את ההתלבטות הטבעית ולהסכים שיהיו הדברים

חורף תשפ"ו.

כמעט מידי לילה, חמש דקות לפני חצות - "תמיד אחר ששעה שעות מתחלת הלילה הן פזיץ והן בחרף" - בוקע מן הפלאפון צלצול רגוע ונעים ויהודה פוקח את אשמורות עיניו להתעורר ולשבר את השינה. לחצות את החושך והקור, להיות

בחן את יומו היטב ולא מצא זמן מתאים יותר. אמנם יתכן ומלכתחילה היה מעדיף שעה אחרת ומקום שונה, אולם נוכח לראות כי אם לא עכשיו, אימתי - והרי לא יעלה על הדעת לחיות את החיים ללא עצת העצות העולה על כולנה.

פרק א

"הקימני ואחיה"

קיץ תשע"ג.

שלוש בצהריים. קומה 23 בבנין המשרדים, "לשכת רואי חשבון".

שקט של הפסקה. רוב הנוכחים יצאו. קבלת קהל תתחדש רק בעוד שעה.

בחדרו של יהודה - מנהל חשבונות כבן שלושים ושש - ננעלת הדלת מבפנים. מחשיך את מסך המחשב ומשקיט את הפלאפון. גם המזכיר בדלפק הקבלה יודע כי בשעה זו לא מעבירים ליהודה שיחות נכנסות מהמרכזייה.

מסיט את הווילונות ומעמעם קצת את האור בחדר. ניגש אל ארון התיקיות והקלסרים, נוטל ספר תהילים ו"ליקוטי תפילות", מניחם בסמיכות אל הכורסה הפינתית - מתיישב ומתחיל בהתבודדות הקבועה לו לזמן זה, להשיח את אשר עם לבבו להשי"ת, מלוא כל הארץ כבודו.

זו הסיבה שעושה כאן את הפוגת הצהריים. יצא הביתה רק לקראת ערב.





רבי, חוששני שזה לא מעשי, אנא למדני דרך המתאימה לי

בחלוף שתי שעות, ימשיך את שינת הלילה עד שש ומחצה, יקום אז אל הטבילה ואל התפילה הקבועה לו במנין של שבע. לאחריה יקח את הילדים ברכבו אל מוסדות הלימוד, ישוב הביתה לטעימת שחרית זריזה, יניח עצמו לשעת שינה נוספת - ובקומו יצא אל המשרד.

ניצוץ חנוכה אצל הציון הקדוש

ראשית התעוררותו לעבודת החצות, בהיותו אצל ציון רביה"ק בימי החנוכה תשע"ב, בשפכו שיח לפני השי"ת שיפלס את דרכו בטח בין נסיונות החיים וטרדותיהם. אמר את עשרת מזמורי התיקון הכללי והעתיר מילים רבות על ענינים בחייו שאין בהם מנוח.

תיכף לאחר מכן, בהתיישבו אצל השולחן הסמוך אל הציון הק', קירב אליו את הספה"ק ליקוטי מוהר"ן שהיה מונח שם. פתחו באקראי - והנה תורה קצרה מאד (סימן קמ"ט) על הפסוק "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך", ש"חצות הוא מסגל כמו פדיון, **פי הוא המתקת הדינים**".

לא קישר את התורה אל התפילה ששפך לפני כן - אך ידע היטב כי בכל מקום, ובפרט במקום קדוש זה, אין אקראי כלל וכלל.

אלא שענין חצות כה רחוק היה אז מלבו, כ"כ לא תאם את סדרי יומו ולילו. ביקש אפוא להרחיק את הדבר מדעתו - בתקווה שיזדמן לו אקראי שני בדיבור אחר של רביה"ק. דפדף שוב בספר הקדוש ונפלו עיניו

ער במשך השעתיים הבאות ולעסוק בהן בענינים המקרבים יהודי כמוהו להשי"ת.

מנתק את עצמו בכוחות - יותר נכון: באין כוחות - אל נטילת הידים ורחיצת הפנים, ותיכף חומק במהירות אל הסלון כל עוד רוחו בו, בטרם יכנע אל החולשה.

לפעמים חולשת הגוף היא - שהרי ישן עד אז רק כשעתיים - אך לרוב, חלישות אחרת היא, הבאה אצלו באיצטלה של טענות פנימיות היוצאות בקביעות להגן כביכול על שלומו. לא מתעייפות, עדיין מקיצות עמו יחד מידי לילה. כבר למעלה מעשר שנים חוזרות ודורשות את שלהן: "באל'באטישקייט", נורמליות, ריאליות, וכיוצא באלה.

בהיותו כבר בסלון, מברך את ברכות התורה אחורי הדלת הסגורה - פותח בסדריו בינו לקונו ונסו הצללים. אין חולשה: לא בדעת, לא בנפש, ואפילו לא בגוף. זה מרכז היממה אצלו. כיום זו אצלו שעת ההתבודדות - בתוך כדי אמירת התיקון ולאחריו - "שעל ידי אמיירת תקון חצות יכלין לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו - פי מסתמא אין אומרים חצות על העבר, ועקר אמיירת חצות הוא על מה שנעשה עכשיו עם האדם" (ליקומו"ת קא).

מתחבר מחדש אל צער הגלות, פותח לבו אל מכאובי אביו שבשמים ובניו על חורבן ביתם, "לשתף עצמו עם השכינה ועם כל המצטערים בצרתה, אשר אי אפשר לסבול קול הזעקה והצעקה שיש שם". לאחר מכן יעורר נפשו בגחלים מן הזוהר הקדוש המבואר, יאמר פרקי תהילים וילמד משניות בסדר יומי. זו העת שבה יהגה בספרי רבינו הקדוש לפי הסדר הקבוע לו, וכן בתורת רבי נתן ובתפילותיו. זוכה לכל זה כבר שנים אחדות וכל ימיו לא יחדל מלהודות.

א פשוט מעשה



עוד חיים וקיימים בו דברי מוהרנ"ת (ליקו"ה 'אומנין' ד ועוד) על הפסוק "לפעלות אדם בדבר שפתיך" - **שָׁכַל הַפְּעֻלוֹת וְהַעֲבָדוֹת שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לַפְּעֹל וְלַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם** [תלויים] **"בְּדָבָר שְׁפָתֶיךָ"**, שֶׁהֵם דְּבוּרִים קְדוּשִׁים, לְהוֹצִיא הַכְּסוּפִין בְּפִיו בְּכָל יוֹם. כִּי דְבוּר יֵשׁ לוֹ פֶּחַ גָּדוֹל, כִּי לֵב יִשְׂרָאֵל בּוֹעֵר וְחוֹשֵׁק תָּמִיד לֵה' יִתְבָּרֵךְ, וּבִלְבָבוֹ מִבֵּין הָאָמֶת, וְצָרִיךְ לְדַבֵּר בְּפִיו כְּפִי הָאָמֶת שֶׁבִלְבּוֹ. כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ, שֶׁהֶעֱקַר תְּלוּי בְּרָצוֹן שֶׁבִלְבֹב וּבְפִיו, **כִּי צָרִיכִין לְדַבֵּר הָרָצוֹן וְהַכְּסוּפִין בְּפִיו כְּדִי לְהוֹצִיא מִכָּאן אֶל הַפְּעֹל**.

הגביה אפוא את ראשו ונכנע. השיב לידו את ה'ליקוטי תפילות', גרר רגליו להתייבב שוב אצל הציון הק' ואמר כי מקבל על עצמו מכאן ואילך להתחיל **להתפלל מידי יום ביומו על קימת חצות** - ולא להרפות עד שיזכה לכך.

שב אל תפילה פ"ח ופצה פיו לבקש את ההמשך:

"בִּאתִי לִפְנֵיךָ אֲדוֹן כָּל, רַב הַחֹשִׁיעַ, תֵּן לִי עֲצָה אֵיךְ לְזַכּוֹת לְקוֹם תָּמִיד בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּשֶׁ, וְלֹא אֶבְדֶּ שׁוֹם לַיְלָה מִלִּילוֹתֵי מְקִימַת חֲצוֹת, וְתִהְיֶה עִמִּי תָּמִיד וְתַעֲזָרְנִי וְתִשְׁמְרֵנִי שֶׁלֹּא יִזְקֶךָ לִי כָּלֵל קִימַת חֲצוֹת בְּשׁוֹם דָּבָר, וְלֹא יֵאָרֵעַ לִי שׁוֹם חָלִי רֹאשׁ וְשׁוֹם נֶזֶק מִזֶּה. אֲכִי שֶׁבְּשָׂמַיִם הִקְיֵמְנִי וְאַחֲיָה... וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שֶׁאֲזַכֶּה עַל יְדֵי זֶה לְהִמָּתֵק וּלְבָטֵל כָּל הַדֵּינִים מִעָלַי וּמִעַל זֶה

חש עייפות גדולה נופלת עליו, נפשו שואלת לישון.

פְּעֻלוֹת אָדָם בְּדָבָר שְׁפָתֶיךָ

בתוך כך, העיר והאיר השי"ת את רוחו לפתע, ונזכר פתאום במה שרביה"ק מלמד תמיד, שאם יש ענין הנראה שאינו בר השגה ואינו ביכולת, אין חדלים ממנו אלא מתחילים להתפלל על כך:

"שְׁנַמְצָאִים כְּמָה עֲצוֹת טוֹבוֹת לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֵיךְ עַל פִּי כֵן, עַל פִּי רַב קִשָּׁה לְהָאָדָם לְקַיֵּם הָעֲצָה בְּעֲצָמָה. עַל כֵּן הֶעֱקַר הוּא תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִי, עַל כָּל פָּנִים יִדְבֹּר בְּפִיו בְּאִיזָה בְּחִינָה שְׁהִיא" (ליקו"ת קא).

כאילו מבקש סיוע לרכוש מגדלים ברמת השרון



על המילים שבסוף תורה נד: "אֲנִי אֲמַרְתִּי עֲתָה אֵיךְ מִדְּלִיקִין נֵר חֲנֻכָּה".

פחד ורחב לבבו של יהודה על השגחה פרטית נפלאה: הנה בימי החנוכה מזדמנת לעיניו תורה שנאמרה בשבת חנוכה. החל לעיין שם עוד ולנגד עיניו קופצות המילים הבאות: **"זֶה בְּחִינַת קִימָה בַּחֲצוֹת לַיְלָה... וְעַל כֵּן אִזּוֹ הַזְמַן לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, לְקוֹם אִזּוֹ לַעֲסֹק בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ. וְהֵבִין הַיֵּטֵב דְּבָרִים אֵלּוֹ לְמַעֲשֵׂה"**.

חכם גדול אינו, אך גם לא טיפש וחרש. הוא מדבר על קשיים ברוחניות, בגשמיות - והרבי אומר 'חצות'.

החליט לנהוג כדרכו ולחפש על אתר את תפילתו של רבי נתן המיוסדת על התורה שלמד. פתח תפילה פ"ח, שב אל הציון הקדוש ומצא עצמו מבקש במילים לא לו:

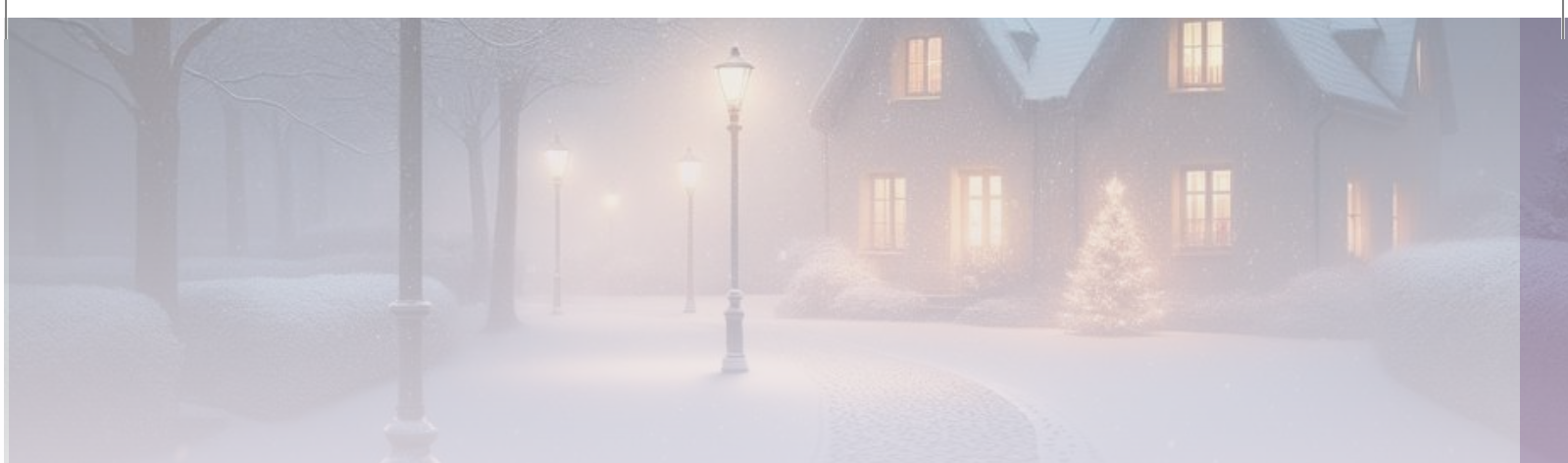
"מֵלֵא רַחֲמִים, הַמַּעֲזִיר יִשְׂרָאֵל וְהַמְּקִיץ נִרְדָּמִים, חוֹס וְחַמֵּל עָלַי וְזִכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים **שֶׁאֲזַכֶּה לְקוֹם בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּשֶׁ כָּל יְמֵי חַיִּי**, וְאֲזַכֶּה לְהִתְעוֹרֵר מִשְׁנַתִּי בַּחֲצוֹת לַיְלָה בְּזִרְזוּת גָּדוֹל, כְּלִי שׁוֹם עֲצָלוֹת וּכְבֻדּוֹת כָּלֵל, וְלֹא תִתְגַּבֵּר עָלַי הַשְּׁנָה וְהַתְרַדְמָה חֹס וְשָׁלוֹם, וְלֹא יוֹכֵל שׁוֹם דָּבָר לְמַנֵּעַ אוֹתִי מִזֶּה"

באותו רגע עצר וסגר את הספר. עם כל הכבוד לקדוש וליקר, מה אעשה, זה לא אני. כבר לימדו רביה"ק (ליקו"מ ט) **"שִׁיִּצְאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ בְּאָמֶת, כִּי עַל יְדֵי אָמֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוֹמֵד מִלְּמַעְלָה לְשֹׁן עַם הָאָדָם, וְכִשְׁיִשְׁכֹּן אֶצְלָךְ, הוּא יֵאִיר לְךָ"**.

הניח ראשו על הציון הק' ולחש: "הבנתי, רבי קדוש, להיכן תרצו להוביל אותי. אני שומע היטב. אבל מה אעשה וענין זה הוא הלכתא למשיחא אצלי. רבי, אנא, חוששני כי זה לא מעשי כלל ועיקר. יש בחיי זמנים ששינה עמוקה וארוכה היא גאולתם היחידה, בבואי אליה חלוש ורפה אונים ובצאתי ממנה בבוקר בריה חדשה בחסד ה'. איני מאמין לעצמי שיהיו בי כוחות לזעזע מערכות בענין זה. למדני נא דרך כפי ערכי, כפי המתאים לי ולביתי. כזו שבכוחי להתהלך בה ולא שהיא למעלה מכוחותיי".

שב אל השולחן, הניח ראשו על זרועו, תש כוחו. אה, יהודה? הפכת למבין על עצמך? יודע אתה טוב יותר מרבינו, שורש נשמתך - מה מעשי עבורך, מה מתאים, מה לא בכוחותיך...

נו, אחרי הכל אני הרי מכיר את עצמי.



זה היה חלקו בענין של חצות: לדבר להשיי"ת מידי התבודדות בקשת עזרה, שיעלה בידו לשנות את ההרגל האנושי הארוך, בן כל ימיו, לישון את הלילה ברציפות אחת ולא בהמשכים של פעמיים ושלוש.

מפעם לפעם - אחת לשבועיים או ליותר, כשהדבר הזדמן בקלות - הניח לעצמו לטעום את הקימה בפועל ואמירת התיקון, אך לא החזיק בכך מעמד ימים רבים. רק המשיך בתפילותיו, כפי שקיבל על עצמו, וביקש שוב ושוב.

קיים בעצמו מאמר שלמה המלך "כל עמל האדם לפיהו" - והיו שפתותיו טוחנות כריחיים: "לדבר בפה הפסופין, שעל ידי שהוא מדבר בפיו ההשתוקקות, נגמר הנפש ויוצאה מכח אל הפעל" (ליקו"מ לא).

אכן, לימים הנה החל להתרחש ניצוץ של נס בתוככי לבו. במעמקיו החלה להיוולד נקודה קטנה מאד של רצון אישי אמיתי לקימת חצות.

"דבר שבקדשה אסור לדחות אפלו רגע אחד - אף אם אף על פי כן לא יכל לעשות תכף, אל יבהלוהו רעיוניו, וישקט וינח ויצפה לישועות ד', ויתלה עיניו למרום אולי יזכה לזה, ועל פי רב יעזרהו השם יתברך אחר כך לגמור בנקל מה שרוצה... ויאריך אפו להמתין ולהמתין ולהמתין עד ישקיף וירא ה' משמים" (חיי"מ תלג, תלה).

מקהלת קולות

בשוועתו העיקרית אל יוצרו, המעביר שינה מעינים ותנומה מעפעפיים, הפציר להשיי"ת שיעזרהו לעמוד בתוקף מול רעש מקהלת קולות מחלישים. כה חרישיים אך כה מחרישיים. זה בתוך זה משמיעים את עצמם, כל קול מקדים את חברו וגובר על מי שכבר התחיל לפניו. כך יוצרים צרמוניה רועמת המשכיחה ממך מה רצית בכלל:

והמסיתים הם בחינת כח המכריח ואין זה שלי כלל - וכי רצון שלי הוא רק לעשות רצונה. בזה מגבירים כח המושך שיפעל פעלתו אף על פי שיש כח המכריח" (ליקו"ה יו"ט ה).

הוי, הדיבור, הדיבור. פתיחת הפה, נענוע לשון ושפתיים, חיך ושיניים, השמעת קול. מה היינו עושים בחיים בלי המערכת הזאת, איך היינו נראים בלי כח אדיר זה - המנהל את עולמנו הרוחני ומחולל בו מהפכות עצומות ומופלאות.



"רק מתגעגע ומבקש ומצפה"

במשך שנתיים (!) רק השתוקק והתפלל.

לא נאמר שהיו רצופות, כי לא היו, אבל כמעט בכל יום התחדש ושוב החל.

כל בני ביתי ומעל כל בני ישראל עמך. ותעזרני להמשיך עלי דעת דקדושה על ידי זה, דעת זך וצח, דעת אמתית שאצפה על ידו לשוב אליך באמת, ולהיות כרצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם.

באותו רגע היתה לו תפילה זו, כאילו מבקש מהשיי"ת שייסיעהו לרכוש ארבעה בניי מגדלים ברמת השרון, עם כל השטחים שסביב להם. הרי לא באו הדברים מתוך לבו, טרם שואף לכך, וגם מרגיש בנפשו כי כרגע עדיין אין הדבר מציאותי אצלו כלל.

אכן יתכן שבסתרי נשמתו יש "כח המושך" אל קימת חצות, כי רבה היא, אולם מה לעשות שיש כנגדה "כח המכריח", בדמות צורת חייו שכלל אינה בדרגה זו. על כן השתמש בעצת רביה"ק, שעל ידי שמדברים בפה את האמת, מגבירים אליה את הכח המושך, עד שסופו לגבור על הכח המכריח שכנגדו:

"וזהו בעצמו שהזכיר זאת בתפלתו לפני השם יתברך, בזה הגביר כח המושך, מאחר שמעיד בפיו שכל המונעים

חצות? חאצויס? אתה נורמלי? גדלת על זה?





למען בריאות נפשך, שמור על פשטות טבעית

שבת קודש - אבל על חצות לא דיברו שם. אבא שלך, אמא שלך, סבתא שלך, אתה בעצמך - כולכם ידעתם תמיד להבדיל בין מה שאתם, לבין מושגים שלמעלה מכם. אז במטותא, ה'ה ריאלי ואל תרחף'.

מישהו שם בתוכו, מתעקש תמיד לצייר את עצמו בעיני עצמו לאדם פשוט למדי, בן ימינו, שחייב לשמור על פשטות טבעית למען בריאות נפשו. כל מה שנחשב קצת מופשט בעיני ה'מישהו שם בתוכו', נדחה על אתר, נהדף למרחקים בעקשנות וקשיות עורף שאינה רוצה לשמוע על פשרה. מתעורר בו פחד שמא יתרחש ניתוק והרגליים כבר לא יהיו נטועות שתייהן על הקרקע.

ההוא פשוט לא נותן לדבר, לא מניח להביא משהו חדש פנימה. שומר סף, כאילו בנאמנות - במטרה להציל את החיים מהתנפצות שאחר המךָאָה. והלה יודע ספר, מצטט תמיד "איזהו חכם המכיר את מקומו", ואפילו נעזר לפעמים בדיבורים מספרי רבינו.

עם אחד בלבד - בוחן לבבות, יודע מחשבות - יכול יהודה לדבר על המצב הפנימי הזה. והוא דיבר.

שנתיים תמימות. כמעט.



אנוכי מבקש

כי אתה יודע, אבי שבשמים, שבדיוק במלים האלה רצו קולות המקלה למנוע ממני את ההתבודדות - עד שעזרת לי להוכיח להם שהכל נשאר בסדר, גם כשאני חי איתך רבש"ע על הקרקע שלי. שהרי אין יהדות מקורקעת יותר מלחיות איתך אבא דרך ההתבודדות.

"עזוב, יהודה, זה לא אתה. די לדמיונות. לב טוב יש לך, זה אתה. קיבלת זאת מההורים שהיו בעלי מדות טובות ואתה זוכה להמשיך וגם להנחיל לצאצאייך. התברכת בהבנה טובה בתוה"ק. זה כן אתה. גם שאר כשרונות, ירושה לך מאבא וסבא, ישתבח שמו, ותפוחיך אינם רחוקים מן העץ. יש בך ישירות, אמת - ועל זה אין ויכוח. זכית בעוד מעלות כהנה וכהנה, 'נקודות טובות' כמו שאתה אוהב לקרוא לזה. אבל חצות? חאצוים? תגיד אתה נורמלי? השאָר זאת למי שגדל על זה ואין לו בעולמו חוץ מעבודת ה'." ואתה, יהודה, איש כספים וחשבונות אתה. יושב בין כל מיני ומרגיש די טוב ביניהם. ברוב שעות היום תראה מסך וספרות, לא אותיות קודש של ספרים. אתה חי את זה, יהודה. עבודה, כסף, נייעס, זה מה שאתה אוהב. כל זה לא בדיוק הולך ביחד עם חאצוים, או קייז אז בבקשה, אל תבלבל את השכל. לעצמך."

ולפעמים מישהו בבית הוסיף שתי מילים: וגם לי.

אבל רבינו הקדו---

"נכון. כשתראה את עצמך עושה דברים פשוטים יותר שסלל רביה"ק, המתאימים לדרגתך האנושית והשגרתית מאד, נתחיל לדבר חאצוים - ואולי עוד יגיע היום שאליו כיוון רבינו הק' - אבל עכשיו אל תיסחף לגבוהות פן תיפול לריסוק עצמות.

אין באפשרותך לייצר את עצמך מחדש, כאילו הינך חסר שורשים. סבא שלך מגליציה היה יהודי יקר וחשוב, בגן עדן מנוחתו, ולא הכיר כלל מושגים כאלה. גם זיידע אבי אמא. יתכן ואבותיהם באו לעתים אל חצרות קדושים שדברו בהם על תורה ועל חסידות, על תפילה בהתלהבות ועל

א פשוט מעט





אל תיסחר לגבוהות בן תיפול לריסוק עצמות

שרביה"ק אמר (שיחות הר"ן שא) שעיקר עבודתו הוא קימת חצות?

הו, הנה אבא, הט אזנך עכשיו ושמע בזמן-אמת את קולותיהם הקמים עלי ברגע זה: "תורה נ"ב, אה יהודה? הרי רבינו כתב שם גם שתהיה ההתבודדות במקום מיוחד, דהיינו חוץ מהעיר, בדרך יחידי, במקום שאין הולכים שם בני אדם. נו, את זה אתה עושה? הרי מי כמוך יודע 'לעגל פינות' בדברי רביה"ק ולבחור בדיוק את הנכון והמתאים עבורך. אז מה אתה מקשקש?

אבא, התשאיר אותי לבד מולם? עשרות שנים אני פה על האדמה וכמעט איני זוכה. האכן ככה אני עומד לעזוב את העולם? כשחצות זה שמים ואני על הארץ ועל כן תמיד נהיה רחוקים? כי ממרחק אראה את חצות ושמה לא אבוא? למה? למה אגרע? הרי רביה"ק אמר (חיי"מ שי"ד) **"הפחות שבאנשי אני מוליך אותו בדרך של צדיק גדול מאד"** - ומדוע אני בוחר תמיד להישאר הפחות שבאנשיו, כי ירא אנוכי מכל ריח של צדקות שאינה הולמת את נפשי.

עממי, רלוונטי, עדכני

והאמת, טאטע, שבבקשותיי ממך על קימת חצות, איני מחפש דרגות עליונות כלל.

זה הרי כל כך יהודי, כל כך יהודי.

ראשית, האם זה נורמלי שלא להתייחס למכאובי אב סובל - כאילו יסוריו אינם

וכשהדבר הפך למציאות קבועה, כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי, והארת את עיני שיש רק דרך אחת לבטל כל התאוות והמדות רעות - "על ידי שמתבודד ומפרש שיחתו בינו לבין קונו" (ליקו"מ נב) - ויסדת במוחי את ההכרה שאין לי סיכוי אחר לשרוד את חיי בלי ההתבודדות, אזי מלאך רע בעל כרחו ענה אמן. אף המה ראו שהתבודדות היא לא קפיצה לגובה, אלא גילוי פשוט שלך השי"ת בתוך מה שקורה פה איתי. כאן, 'על הקרקע' שהם כה דואגים לחבר אותי אליה במסמרותיהם.

כיום, כשאני זוכה להתבודד - איתך עמך אליך ואצלך - אתה אור לי וקולותיהם יחדלון. מעולם לא הודו בכשלונם, שחסרי יסוד המה. פשוט נעלמו, כאילו לא היו מעולם. אולי פנו לתעתע בנפשות אחרות שלך.

אם כן, אבא, מדוע צריך אני להאמין להם ולעמוד מרחוק בענין חצות? האם רביה"ק דיבר רק לאנשים שמטבעם או מגילם - השינה מהם והלאה? הרי ידע היטב מה היא שינה עבור האדם, לא בא להציע לאנשיו לחיות את החיים מתוך עייפות ותורדמות. דרכו הקדושה מיושבת בסדרי קיומנו וידע כי עם קצת התבוננות ואומץ אפשר ואפשר לסדר את היום והלילה באופן שתהיה בהם קימת חצות. א"כ מתי אבין זאת? מתי אפסיק להבין ואתחיל לקיים?

יש לך רבש"ע כ"כ הרבה יהודים כמוני בדיוק, מורגלי שינה וחלומות, שהשכילו לייסד בחייהם דרך קדושה זו - ובמה אני שונה מהם? למי כתב רביה"ק (ליקו"מ נב) **"עקר ההתבודדות הוא בליילה, בעת שהעולם פנוי משרדת העולם הזה"**? וכי איני רשאי להיות בכלל "איש הישראלי"

א פשוט מעשה



צעד קטן אחר צעד

זכה יהודה להיות חֶזֶק וְאַמִּיץ וענהו השם יתברך. כי "יֵשׁ אָדָם שְׂאִינוֹ זִפְאִי שִׁיקְלָל הַמָּקוֹם תְּפִלָּתוֹ, אֶלָּא בְּעֶבֶר תִּקְרָא תַחֲנוּנִים וְדַמְעַת עֵינָיו אֲשֶׁר תִּמְיֵד בּוֹכָה וּמִתְחַנֵּן - אָף עַל פִּי שְׂאִין בִּידוֹ זְכוּת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים - מְקַבֵּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּפִלָּתוֹ וְעוֹשֶׂה חֶפְצוֹ" (ספר חסידים קל).

מתחילה האיר ה' את עיניו להתחיל לדבר בהתבודדות היומית דקות אחדות על חורבן המקדש וגלות ישראל - במלים שלו, כפי השגתו הקטנה. לפעמים שילב אמירה קצרה מ'והוא רחום' דשני וחמישי. לעתים אחרות עורר את עצמו בפסוקים בודדים מתוך הנאמר בתיקון חצות. באופן זה קרב קצת אל הלב האנושי את מה שבאמת קורה פה.

לאט לאט סיבב ה' את נסיבות חייו וחיי ביתו, עד שהחל לקום בפועל מידי ליל שישי, שלמחרתו העבודה אינה כסדרה. לאחר מכן המשיך להוסיף גם את ערב ראש חודש ועוד זמני רצון. מפעם לפעם, כשהיה ער סמוך לזמן חצות, המתין עד לבוא השעה ושוב זכה לכך.

קיימים - ורק לבוא אליו לקחת אשראי ל'גיהוץ' קצר, להחתים אותו כערב על הלוואתי ולשאול עצה מנסינו. היתקבל על הדעת, אבא, שאראה בך ספק בריאות ופרנסה ואפילו רוחניות, בלי להתייחס כלל לצערך הנורא על חורבן ביתך ושממת היכלך, גלות בניך וחילול כבודך בעולמך, כאילו כל זה לא קיים בכלל!?

שנית, בתחינתי אליך שאזכה לקיים את "נגינתי בְּלִילָה עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי" - באתי משום שיש בי רצון יהודי פשוט, עממי, טכני, רלוונטי, עדכני ועכשווי, לְקַבֵּץ הָרוּחַ טוֹבָה מִתּוֹךְ הָרוּחַ רָעָה, לְחַפֵּשׁ הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שֵׁשׁ בִּי עֲדִין, לְהַתְבַּדֵּד בֵּינִי לְבֵין קוּנִי, לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְשׁוֹחַ עִם לִבִּי, שֶׁעַל יָדֵי זֶה אֶזְכֶּה לְזַכֵּר תְּכִלְתִּי הָאֲחֵרוֹן לְעוֹלָם הַבָּא וְלַחֲשֹׁב תִּמְיֵד עַל סוּפִי (ליקו"מ נד).

דברים אלה נחשבים בעיניי לעיקרי חיים, אותם לא אחפוץ להחמיץ בשום פנים ואופן. אם תצא רוחי ואשוב לאדמתי בלעדיהם, ביום ההוא יאבדו עשתונותי ויוליכוני לבית עולמי כשלבי דוי עלי אחר שהייתי כה סמוך אל הפתח ולא נכנסתי בו. ואם רביה"ק שהכיר את כל הזמנים והנפשות, וכה עזרני בחיי, כותב שם ש"עקר הַזְמָן" לכל זה הוא בחצות, למה אני מחכה?

אז בבקשה, אבא, אתחנן בפשטות: הכנס לי את ה'חצות' אל החיים, ככה בזרימה, בטבעיות. אם הקימה תמשיך להצטייר מעלי כאיזו 'דרגה' שאינה לפשוטי עם, זה פשוט לא ילך אצלי. אתה רבש"ע מכיר אותי היטב ומי כמוך יודע זאת.

"וְאָף עַל פִּי שְׁהוּא קוֹרָא וְצוּעַק לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ זְמַן רַב מְאֹד, וְעֲדִין הוּא רַחוּם מְאֹד, אָף עַל פִּי כֵן אִם יִהְיֶה חֶזֶק וְאַמִּיץ בְּתַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת, יִהְיֶה אִיף שִׁיחָה, בּוֹדָאי סוּף כָּל סוּף יַעֲנֶהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וַיִּקְרָבוּ לְעִבּוּדָתוֹ בְּאֵמֶת, בּוֹדָאי יִנְצַח הַמְּלַחְמָה. בְּלִי סֶפֶק, אֲשֶׁרִי לוֹ, רַק חֶזֶק וְאַמִּיץ" (שם קא)



עם הזמן צירף לילות נוספים, פעמיים בשבוע או שלוש, וב"ה כיום הדבר כבר נעשה חלק ממנו, במשך למעלה מתריסר שנים (מאז תשע"ד). למרות שמתרחשות מידי פעם גם עצירות, הרי אדם אינו מלאך ויש בחיים חילופי מצבים - אך לא חולפים ימים רבים ומתחזק לשוב אל מסלולו ולפתוח בו מחדש. אלו הם חייו ואין לו הזדמנות נוספת.

אי שם, באופק הלב, מקננת בו כבר תקוה רחוקה שיוזכה להקדים לינתו תיכף לאחר תפילת ערבית, כדי שיהא בכוחו לעסוק בתורה ובעבודת ה' מזמן חצות ועד לתפילת שחרית כוונתיקין. אולם עדיין אינו מצוי שם, והדבר גם טרם בא אל

רצון עממי,

רלוונטי,

עדכני,

לשוני

עם לבבי

ולחשב תמיד

על סופי



טרם הכיר בחייו הדלים כמיהה אישית לצדיק מדרי מעלה



בעקיטשע חסידית ומגבעת, לא נהגו בשטריימל. טובים היו, העריצו את כלל הצדיקים ותלמידי חכמים, הוקירו כל אחד מהם - בלא לפקוד בקביעות היכל מסוים בדווקא. בשעת הצורך התייעצו עם מרא דאתרא (הגה"צ ר' משה אדלר זצ"ל, רב 'שיכון הרבנים' בירושלים) ובאו לקבל מפיו דעת תורה שלו גם לגבי עניינים שונים בחייהם כחינוך הילדים.

אחר שסיים יהודה את לימודיו בת"ת הסמוך לביתם, והתגדל בטוב בתורה ובמידות טובות, נועצו ברב לגבי הישיבה שיבחרו עבורו. בהכירו אותם מקרוב, הפנה אותם אל ישיבה טובה בבני ברק, שאף היא לא היתה שייכת לקהילה מסוימת. למדו בה יחד גם חסידישע בחורים וגם אלה שאינם מוגדרים כך. מאחר והיתה ידידות בינו לבין ראש הישיבה, הבטיח הרב להמליץ אישית שתושת עין רחמימאית על יהודה יקירם.

בהיותו ברשות עצמו בבני ברק, וביותר אחר עלותו שם לישיבה גדולה, התרחב מעגל חבריו של יהודה ונפקחו עיניו להכיר יותר את העולם שסביבו. מרבה היה לבחון מהזווית שלו את הערוגות הרוחניות הממלאות כיום את דורנו, שרבות מהם פעילות לתפארה בעיר התורה והחסידות, ותהא אם יהיה שתול אי פעם באחת מהן.

כבר אז, וביותר לאחר נישואיו בשנת תש"ס וכניסתו אל בית חותנו - מתלמידי מרן בעל 'שבט הלווי' זצ"ל - חש ברורות כי נפשו שואלת דבר מה, זקוקה למשהו אישי נוסף, עומק רחב יותר מן הבסיס הבריא והיקר המקובל בבית הוריו ואבותיהם. אך טרם ידע לדייק מה מבקש והיכן לחפשו.

בחושיו הבריאים וברגישותו, היטיב לזהות את המקומות שאינם הולמים את אופיו - ומשהכיר בכך, או בנקודות אחרות שם שאינן לרוחו, היתה לו את

שושלת צאנז. אחר המלחמה הפליג לברוקלין שבארה"ב, כגלמוד ערירי שבור ורצוף, שם הקים ביתו בשנית ונולד להם בן יחיד, ר' מיכאל, הוא אבי יהודה דנן.

בבחרותו למד מיכאל בישיבת 'תורה ודעת' ובהגיעו לפרקו נשא לאשה את בתו של ר' אברהם שהיה אף הוא משרידי הכבשנים. לימים עלו בני הזוג מן הגולה להשתקע בירושלים עיר הקודש, ובשנת תשל"ז התברכו בבנם יהודה.

אנשי כלל ישראל היו, הן ר' מיכאל והן אביו וחותרו. קבעו מקום תפילתם בבתי כנסת שמתפללים בהם נוסח ספרד וחיו כיהודים כשרים וישרים בקרב עמך קדושים. לא נאחזו בהשתייכות לקהילה מוגדרת ולא חסרו זאת. את השבתות והימים הטובים כיבדו בלבישת

תפילתו. אך יודע כי הדרגה שעומד בה, הינה מקום נכון ומתאים לו ביותר. מייחל להשי"ת שימשיך בה וממנה עד יומו האחרון, אמנן כן יאמר ה'.



פרק ב

בדרך יחידי

סדר השתלשלות יהודה אל ברסלב, כיצד?

אבי-אביו, ר' יהודה ז"ל - על שמו נקרא - זכה בחסד ה' לשרוד את מחנות ההשמדה, כשריד ופליט ממשפחתו הי"ד שהתגוררה בגליציה והסתופפה בחצרות



דיבורים

כאלה

מפי פקיד

חשבונות

עם רכב

חדיש?

של התבוננות ומחשבה ביסודות מופלאים הכלולים בעמודים בודדים אלה, יצא החוצה לטייל קמעא באוויר הצח.

זו היתה השעה היעודה אשר בה הושיט לו המלך לראשונה את שרביט הזהב וחיה.

באותה עת הונחה בקרבו אבן הפינה, בהכירו נכונה כי בדבריו של הרה"ק רבי נחמן, יש בשורה טובה בשבילו. משהו מחכה לו שם. נוגע בו לראשונה ומדבר אליו.

כדרכו של עולם, שב הביתה אל שטף החיים - וההארה הפנימית נותרה להמתין בסבלנות כמה שנים. עוד נכונה לה דרך עד שתיוולד ותצא לאור על חייו הרוחניים.



מפירורים אל לחם חיים

במהלך השנים הבאות הורחבה המשפחה ב"ה, נרכשה דירת מגורים במשכנתא שיש לשלם אותה מידי חודש, ויהודה שכבר עבר את שנת השלושים - למד ניהול חשבון ברמה גבוהה והשתלב בעבודה בלשכת 'רואי חשבון' ידועה.

לצד קביעת עיתותיו לתורה ולתפילה, היה לבו ער בקרבו להינצל מלטבוע במצולות הטרדות עד שכחה ולהיאחז בעיקרו של עולם. נחקק בו זכרו של אותו ליל שבת בקמפוס - ובשלב מסוים החל בדרכים שונות לטעום מעט מדרך רבינו ולהחיות נפשו בפירורים.

באמצעות ספר "חיי מוהר"ן" אשר רכש לו ושכן כבוד בביתו, ואף על ידי ספרים נוספים, החל מתקרב בפסיעות מדודות

החירות והעצמאות לבחור לעצור ולמנוע את עצמו מלשוב אל מפתנם. המשיך להמתין עד שיאיר ה' את הנכון לו.



בהגיע הרגע

בחלוף שנתיים מנישואיו, נולד בנו הבכור, בחסד ה' עליהם. בשבוע שלאחר מכן, השיא חותנו את בת זקוניו וערך 'שבת שבע ברכות' בקמפוס ב"ירוחם" שבדרום הארץ. מאחר שזוגתו שהתה בבית החלמה ליולדות, הגיע יהודה בגפו אל השבת המשפחתית.

לאחר סעודת ליל שבת קודש, מתוך שמחת חתן וכלה, פנה לתומו לעבר אולם סמוך שבעלי הקמפוס קבעוהו לשמש כבית כנסת למתארחים. באופן טבעי היו שם רק סידורים וחומשים וכיו"ב, וכן מעט ספרים שנשכחו משמחות קודמות.

ארוכות הן שעות לילי שבתות החורף, יפות לנשמה וחביבות על יהודה מאד. שמח למצוא על המדף כרך חומש עם אור החיים הקדוש, התיישב עמו בפאתי האולם הריק, כשזמר של שבת קודש נח על שפתותיו ודעתו רחבה.

בתוך כך הבחין בספר קטן על שולחן צדדי - "חיי מוהר"ן" שמו. לא נוכח שם אדם זולתו באותה שעה, בן חורין היה לנפשו וה' בדד ינחנו. נטל את הספר לרגע, עלעל בו מעט בתחילתו, בתוכן הענינים, ונמשך לדפדף אל אות ת"ל ("שלא להתעקש על שום דבר"). החל מעיין לאט, שטיקל אחד ועוד, עמוד אחר עמוד, והיו הדברים מתיישבים על לבו.

בהגיעו אל אות ת"ס, אחר שעה ארוכה

א פשוט מעשר





קורא את חייו וקורא לך

השכינה בעולמות גבוהים לא לנו. נתעלו השמימה והעלימו עמם את הדלת שהיתה פתוחה בחייהם להתקשרות פרטית עמם. לא הבין איך יתכן הדבר שבלב כה פשוט מקננת תחושה ברורה: כן, יהודה. משמי שמים התעוררו עליך רחמי צדיק דורות. קורא את חייו וקורא לך.

"שהוא יודע את כל אשר נעשה בעולם ומה שנעשה אצל כל אחד ואחד בפרטיות בכל עת ובכל יום ויום. ויודע היטב להיכן נפל ונתעה כל אחד ואחד, וכמה וכמה מתפשטים ומשתטחים עליו להרחיקו ולאבדו חס ושלום, וממשיך דעת אמתי בעולם" (לקו"ה הל' שותפים בקרקע' ה).

משחלפו עליו שלוש שנים כאלה, נשאו לבו בגעגוע להגיע בפועל אל הציון הק' וזכה לכך. אף הביא עמו את ילדו בטרם מלאו לו שבע שנים. אט-אט הכיר כי זה מקומו עלי אדמות וזו דרך חייו. אין לו קורת גג אחרת המעניקה את כל מה שקיווה אליו כל הימים.

טיפוס יסודי יהודה. מאז שהתבררה אצלו מציאות זו, קבע עצמו לבוא לראש השנה. כך הלך מחיל אל חיל, פסיעה אחר פסיעה, עד שזוכה גם לקימת חצות, ככל המסופר לעיל. "כי אין הקדוש ברוך הוא שולח להאדם מניעות שלא יוכל לשברם אם ירצה, והעקר הוא על ידי תקף הרצון - ותקף שהוא מרצה על הכל באמת, תקף הוא זוכה" (לקו"ה 'הכשר כלים' ד).

מתוך ערגה לכל דיבור מרביה"ק, החל עם הזמן לקבל חיות דקדושה גם מספרים כגון "כוכבי אור" ועוד שמוצאם קרובים ללבו. מרצונו להיאחז בחבל נחלתו של רבינו, אף אימץ לחייו הנהגות מעשיות שונות שיסודן

וקטנות להכיר את ההתבודדות עם עוד עיקרי חיים מרביה"ק.

לבדו, בינו לקונו, המתיק את חייו חרישית. לא התערה בקרב חסידי ברסלב ולא היה אדם נוסף מעורב בענינו האישי.

לפני חג הסוכות ראה בביהכנ"ס המקומי, מודעה הקוראת לסעודה הנערכת ביום הילולת רבינו הק' - והחליט להגיע ולהשתתף, לראשונה בחייו, שם נהנה מאד בשמעו דיבורים יקרים מפי א' ממשפיעי אנ"ש. בירר אצל היושב בסמוך, היכן יוכל לשמוע עוד, ונודע לו על קיומם של שיעורים לרוב. מן המרחב האדיר, בחר את שהיה קרוב ללבו ולימים אף נעזר בזה בלימוד ראשוני של התורות הארוכים ב'ליקוטי מוהר"ן'.



פלא הקשר האישי

כך, ממרחק מאתיים שנה, שלח אליו רביה"ק אלומת אור לפלס לו דרך ולרוממו להשי"ת באופן ובקצב האיטי המיוחד לו. כמים הפנים לפנים, חש יהודה בהמיית אהבה לרביה"ק והיה זה לו לפלא גדול איך יתכן כדבר הזה:

טרם הכיר בחייו הדלים כמיהה אישית אל צדיק נשגב מדרי מעלה. תמיד ידע שהספרים הקדושים הותירו זכות עילאית ליטול הארה מאותיותיהם הקדושות אל חייו - אך הם עצמם, בעלי השמועה זי"ע, שוכנים בגבהי גנזי עליונים. נהנים מזיו

א פשוט
מעשה



נעשה בו נס ומדליקים ממנו לילות וימים ושנות חיים



של רביה"ק ומוהרנ"ת. היו ימים שנראה היה כי פך זה אין בו כדי להדליק, אולם נעשה בו נס ומדליקים ממנו לילות וימים ושנות חיים.

"משיח יגיד לישראל"

ולא סיפרנו על תקופות שונות של ירידות ובלבולי מוח, המתעוררות שוב ושוב להעלות ספקות, לטלטל ולעשות הכל כדי למנוע ולעצור את החיים הטובים. אף לא הרחבנו על טרדות שונות בחיי בני ומזוני - בגופא ובנפשא - המרימים ראש עד היום בכל פסיעה נוספת של התקרבות. אם יש הסבור כי הדרך חלקה תמיד ורק מוארת - טעות בידו. לא מיניה ולא מקצתיה.

לא קלה היא, אך ברורה. סלולה. רווחית ובעלת תכלית.

שוב פותחת מחדש, ושוב - כל ימי עולם.

קצרה היריעה. "משיח יגיד לישראל כל מה שעבר על ישראל בכל יום ויום, על כל אחד ואחד מישראל בפרט" (סיפור"מ י). ארכו ועמקו מאורעותיו של כל יהודי באשר הוא - הלא כתובים המה על ספר דברי הימים לפני המלך. ■

הנכאה, אך לא פילל לשמוע יראת שמים כה בהירה מפי איש העולם, פקיד חשבונות בכיר, בעל רכב חדיש, הנראה כלפי חוץ כמי שאין לו שיג ושיח בעניני רוח ונפש.

בהכירו טביעות אצבע של רבינו הקדוש, אמר ליהודה בפליאה שמעולם לא ידעו כחסיד ברסלב - ונענה לו יהודה שמעודו איננו איש הגדרות. יש בחייו רצון להשתייכות אחת בלבד: אל השי"ת. אכן, זה שחידד והגדיר וקבע ויסד אצלו את השתייכות יחידה זו, הוא רבי נחמן מברסלב ורבי נתן תלמידו.

בחלוף כמה ימים הגיע ר' מאיר ליהודה ואמר כי מבקש חברותא - ולא מיתותא - ומתחנן שיואיל לקבוע עמו שיעור שבועי בספרי רבינו הקדוש. מאז החלו ללמוד בצוותא מידי מוצאי שבת בספר הקצר "משיבת נפש". אחר שזכו במשך כשנה להגות בו ולסיימו, פתחו ללמוד את "השתפכות הנפש". כל לימוד כזה, היה שזור בפתחת לב והארה, במצאם שפה משותפת. כיום זוכה גם ר' מאיר להתבודדות ולכל הטוב.

עד עצם היום הזה, מקיימים יחדיו את דברי רביה"ק ש"צריך כל אדם לדבר עם חברו ביראת שמים, כדי לקבל התעוררות בלבם מהנפקדה שיש בחברו יותר ממנו" - ופתילת חייהם הרוחנית, שואבת באופן אישי וחרישי את בעירתה משמנו הטהור

בהררי קדשו של רביה"ק ותלמידיו. כך חי את חייו ואשרי לו.

פתחת לב עלי דרך

רגיל יהודה לפקוד את ציון רשב"י בערב ראש חודש. באחת הפעמים, בצאתו ממירון, הבחין בר' מאיר, אברך חסידי חשוב מבני שכונתו, המוקף לו מבית הכנסת שבו התפללו שניהם מפעם לפעם. הציע לו אפוא במאור פנים להיכנס אל הרכב ולהצטרף לנסיעה הביתה.

במהלך הדרך התגלגלה ביניהם שיחת נפש, בזכותא דבר יוחאי, ולבו של ר' מאיר - שמרביץ תורה הוא - עוד רך היה ונכמר משלהבת ההתעוררות של יום כיפור קטן. בתוך כך החל שופך בפני יהודה טיפין של מכאובי נפש עמוקים, שרימזו על יאוש וטעותו כי מצבו הרוחני חסר תקווה.

באותה שעה הבין יהודה כי אל לו למנוע טוב מבעליו. מי יודע אם לא לעת כזאת הגיע. אף כי מעולם לא עשה זאת, ובפרט לא בפני תלמיד-חכם בוגר הימנו, פצה פיו לדלות מרוח רביה"ק ההומה בלבו ופקח את עיני ר' מאיר להבין נכונה את פשר הקשיים והנסיונות, ואת קיומה של דרך שוה לכל נפש המלמדת כיצד לחיות איתם.

הדברים הפעימו את לבו של ר' מאיר והעניקו לו עידוד וחיוזוק רב. ישב באפולולית הרכב והיו עיניו זולגות נחלי דמע. לא ידע את נפשו. מעודו לא נאמר לו דיבורים כאלה באופן אישי. זה לו שנים בהכנת שיעורים והתעסקות עם תלמידים, מקום של כבוד נתבצר לו בהיכלות תורה, אינו מעז לשוחח עם אדם על דאבוני לב חבויים.

משום מה ניתזו מילים מתוככי רוחו

התעודי התעודי כי בא אור קומי אודי

ה י נ י נ י נ !

לרגל ציון שנה להקמת הארגון
ויוסוד התבורות ברחבי ארץ הקודש
הנו בזה להודיע לכלל המקורבים מקרב תורות קהילות הקודש
כי בס"ד מתכוננים ברגשי קודש ובשלחבת דקדושה
להתקבץ ולהתאחד יחד כאיש אחד בלב אחד

בשברג קודש פרשת שמואל הבעל"ט
לשנת התאחדות והתעלות
כי בא אור

באור בהירות הדעת ורחבות המוחין

נ מ ו ש נ ק ו מ י ו ת י ע י ו

בהשתתפות גדולי
ראשוני משפיעי אנשי שליט"א

להתחדש בשני ענפים בעבודת השי"ת
להתחכם באשי הויקדת של רביה"ק ז"ע ובאור בהירות עצמותו הקדושים
הנובעים ממעין החיים נהג נובע מקור הכמה
לחיותו כהיום הזה לשוב לנו כל הימים

פרטים מדויקים ומקדי הרשמה יתפרסמו

